

๑๕๗

รัก
ใคร
รัก
ๆ

เฟื่องหล้าชูไต้
风流书呆
เขียน
เสี่ยวหา
แปล

พิมพ์ครั้งที่ ๑

爱
谁
谁

จะรักใคร่รักไป ๑

Copyright

ก า ร ข ่า น คี อ ร าก ฐ า น ที่ ส ำ คั ญ

“หม่อมฉันนอนไม่หลับเพคะ เช่นนั้นอ่านหนังสือเป็นเพื่อนฝ่าบาทก็แล้วกัน
การอ่านหนังสือทำให้จิตใจสงบ เมื่อจิตใจสงบแล้วก็จะไม่คิดมาก”

- เฟิงหลิวซูไต่

จะรักใครก็รักไป ๑

爱谁谁

เฟิงหลิวซูไต้

风流书呆

เขียน

เสี่ยวหงว

แปล

นวนิยาย ลำดับที่ ๓๕๒๗
จะรักใคร่ก็รักไป ๑

อรุณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
๓๙๙๘ ถนนวิทยุพิกุล (บรมราชชนนี) เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๑๙๙๐
โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๙๖๘ โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๔-๓๕๕๕๕, ๐-๒๕๒๔-๓๗๗๗, ๐-๒๕๒๕-๕๕๑๑
E-mail: info@amarin.co.th

《爱谁谁》

Volume 1

Original story and characters created and copyright © Author: 风流书呆 Yue Xia Liu Shu Dai
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinpang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.
Thai edition arranged through Pebcan Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ทั้งหมดสงวนตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๕
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบฉบับกึ่งเสียง ดัดแปลงเนื้อหา
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-18-2616-6

พิมพ์ครั้งแรก มีนาคม ๒๕๖๒

พิมพ์ครั้งที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๖๒

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลเอมิเนนซ์

เพิงหลิงดูโต.

จะรักใคร่ก็รักไป 1 / เพิงหลิงดูโต เขียน; เสี่ยวหวา แปล จาก 爱谁谁 - กรุงเทพฯ:

อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง, 2562.

(6), 498 หน้า. นวนิยาย ลำดับที่ 3522

1. นวนิยายจีน. I. เสี่ยวหวา แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด

นว ๕7๙6 2561 ค.1

DDC 895.1352

ISBN 978-616-18-4168-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุโรงธง • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วัฒกุลพันธ์
ที่ปรึกษาฝ่ายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จีระอร • รองบรรณาธิการฝ่ายอำนวยการ จตุพล บุญพริ้ง, สิริภรณ์ ผลงาม
ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ทศพร สนิชวรรณะ

บรรณาธิการ จรัส กายโรจน์ • เลขานุการ ศศิธร เอ็มเอ็ม

ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม: พิศพงษ์ โพธิ์นุ้ย, วรพดล ตั้งแสงประทีป • ศิลปกรรม: วรพดล ตั้งแสงประทีป

ผู้อำนวยการฝ่ายจัดการสำนักพิมพ์ ชัชฎา พรหมเลิศ

พิสูจน์อักษร ฉดาญ์ พัดเย็น • คอมพิวเตอร์ กรุสรา เล็กเลิศ

ผู้จัดการฝ่ายประสานงานสำนักพิมพ์ อมรลภษณ์ เขยกลั่น • ประสานงานสำนักพิมพ์ ทัศนฐา ศรีอินทร์

ผู้จัดการส่วนพัฒนากลยุทธ์และช่องทางกระจาย กุลพัฒน์ บัวระขอ • ผู้จัดการส่วนดิจิทัลคอมเมิร์ซและคอนเทนต์ สมพงษ์ โพธิ์บำรุง

คำนำสำนักพิมพ์

จะรักใคร่รักไป เป็นผลงานเรื่องแรกของเฟิงหลิวซูไต้ที่สำนักพิมพ์อรุณนำมาแปล เป็นนวนิยายจีนโบราณที่น่าสนใจแนวความคิดของปราชญ์จีนในสมัยโบราณหลายท่านจากหลายสำนัก เกี่ยวกับเรื่องการเมือง การปกครอง การทหาร หลายแนวคิดสามารถนำมาปรับใช้กับวิถีการดำเนินชีวิตได้

เรื่องราวที่ปรากฏในนิยายเรื่องนี้เป็นเพียงจินตนาการของผู้เขียนที่ไม่ได้อิงตามประวัติศาสตร์จีนในยุคสมัยใดโดยเฉพาะ เพียงอ่านเพื่อความบันเทิงเท่านั้น

มาติดตามกันค่ะว่าบุรุษคนใดจะสามารถเอาชนะใจ “กวนซู้อี้” นางเอกผู้ยึดมั่นในคุณธรรม เมตตากรุณา ศีลธรรมจรรยา ขณะเดียวกันก็มีความเข้าใจความเป็นมนุษย์อย่างถ่องแท้ มองการณ์ไกล และพยายามต่อสู้เพื่อไม่ให้สตรีในยุคสมัยของนางต้องถูกกดขี่จนประสพกับโศกนาฏกรรม

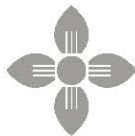
ขอให้คุณผู้อ่านอ่านอย่างมีความสุขนะคะ

สำนักพิมพ์อรุณ

มีนาคม ๒๕๖๒

ยามวาระสุดท้าย คล้ายได้ยินเสียงผีเห่าเร่งรีบ
และคำสารภาพผิดที่เต็มไปด้วยความเศร้าโศกของจำวูลูห์กับจำววังซุ
นางทิ้งไว้เพียงประโยคเดียว
“ไม่ว่าจะขึ้นสวรรค์หรือลงนรก
เกิดชาติหน้าฉันใดอย่าได้พบเจอกันอีกเลย”

กวนชู้ฉี กำลังนั่งจัดดอกไม้อยู่ในศาลาที่รายล้อมไปด้วยเงาต้นไม้ มีสาวใช้สองนางยืนขนานบ้ายขวาคอยส่งกิ่งดอกไม้หรือไม้ก็กรรไกรให้อยู่บ่อยครั้ง นอกมานี้ไม้ไผ่มีสายลมโชยพัดให้มันลั่นไหวเบาๆ แสงอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปไม่เหลือเหลียว สารทฤดูมาเยือนแล้ว

“ฮูหยิน คุณชายใหญ่มาแล้ว เขาอยากพบท่านเจ้าค่ะ” เสียงฝีเท้าเร่งรีบของหญิงรับใช้วัยกลางคนทำลายความเงียบสงบ

กวนชู้ฉีตะลึงงัน ใบหน้านิ่งเฉยฉายแววเหม่อลอยราวกับว่า “คุณชายใหญ่” ที่อยู่ในความทรงจำนางเป็นใครกันแน่ ผ่านไปครู่หนึ่ง นางขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้วกล่าวสองคำ “ไม่พบ”

หญิงรับใช้ก็อึก เพราะรู้ว่าฮูหยินมีนิสัยดื้อรั้น ก่อนข้างมีความคิดเป็นของตนเอง บอกว่าไม่พบก็คือไม่พบ แต่ที่นี่เป็นเหตุผลหนึ่งหลังหนึ่งของตระกูลจ้าวที่อยู่ห่างไกลความเจริญ หากมีปวรับใช้หรือหญิงในตระกูลกระทำ ความผิดจะถูกขับไล่มาอยู่ที่นี่ ต้องใช้ชีวิตอย่างยากลำบาก ไฉนเลยจะเทียบกับเมืองเยียนจิง* ที่เจริญรุ่งเรืองและมั่งคั่งได้ หญิงรับใช้คิดอยากจะทำกลับคดีหาสน์ใหญ่ หว่ากลับไร่หนทาง ไม่ง่ายเลยกว่าคุณชายใหญ่จะมาเยือน ฉะนั้นจะพลาดโอกาส ประจบสอพลอเขาได้อย่างไร นางเดินออกมาจากห้อง ไม่ใส่ใจความคิดเห็นของฮูหยิน หันไปสนใจคุณชายใหญ่แทน

* ชื่อเดิมของปักกิ่ง

กวนชู่ฮั้วปักดอกจินจวี^๒ ใส่แจกันเสร็จแล้วก็หมุนแจกัน พยายามหาจุดบกพร่อง ฉับพลันนั้นก็เห็นใบของดอกจินจวีดอกหนึ่งมีมากเกินไป ทำให้ลดทอนความเป็นศิลปะและความงามลง จึงหยิบกรรไกรเล็กขึ้นมาตัดแต่งเล็กน้อย

“มารดา” เสียงร้องเรียกเต็มไปด้วยความละอายใจ ทำให้ปลายนิ้วของนางสั่นเทาเล็กน้อย คมมีดจึงพลาดไปตัดใบออกมามากเกินไป กระทั่งดอกจินจวีดอกหนึ่งที่กำลังแบ่งบานงดงามก็ถูกตัดออกมาด้วย กวนชู่ฮั้วกลับไม่ได้รับวาทกรรมกรรไกรลง ไม่หุดหิดแม้แต่दन้อย แม้หัวคิ้วที่ขมวดเล็กน้อยยังคงฉายออกจากนั้นนางเริ่มไปด้วยปลายมีด แล้วเอากิ่งดอกที่ถูกตัดโยนใส่ในตะกร้าไม้ไผ่เล็กที่อยู่ข้างมือ ด้วยเหตุนี้จึงเห็นใบหน้าของเด็กหนุ่มที่เต็มไปด้วยความหวาดหวั่นและความโศกเศร้าอยู่นอกกาลา

สายตาของนางกวาดมองจากบนลงล่าง เห็นไม้เท้าที่อยู่ในมือของเขา และขาซ้ายที่หักอย่างชัดเจน กวนชู่ฮั้วประหลาดใจเล็กน้อย คิดจะได้ถาม แต่สุดท้ายก็ไม่ได้เอ่ยถาม สาเหตุที่นางถูกขับไล่ออกมาอยู่ที่เมืองซางโจวก็ไม่ใช่เพราะก้าวร้าวมากเกินไปหรอกหรือ

เด็กหนุ่มเห็นความห่วงใยในแววตาของนาง ชั่วพริบตาเห็นความเศร้าและความละอายใจที่อัดแน่นอยู่ในใจก็พริ้งพริ้วราวทำนบแตก เขาเดินกะเผลอกะเผลอมาข้างหน้า ก่อนคุกเข่าทำให้คร่ำครวญที่ข้างเท้าของนาง

กวนชู่ฮั้วไม่ได้หลบ สาวใช้สองนางกลับเข้ามาขวางเด็กหนุ่มไว้ ก่อนประคองและสอบถามว่า “คุณชายใหญ่ เกิดอะไรขึ้นกับท่านเจ้าคะ หรือท่านไม่ได้รับความเป็นธรรม ขาของท่านได้รับบาดเจ็บ อย่าคุกเข่าเลยเจ้าคะ!” ความไม่เป็นธรรมเช่นใดกันถึงทำให้คุณชายใหญ่ที่มองสุหยินเป็นศัตรูเดินทางหลายพันลี้เพื่อมาระบายความทุกข์ถึงเมืองซางโจว ซ้ายยังคงอยู่ในสถานการณ์เลวร้ายด้วย

ยามที่สาวใช้ทั้งสองคนไม่ถาม เด็กหนุ่มยังอดกลั้นได้ แต่เมื่อได้ยินคำถามนี้น้ำตาพลันไหลพริ้งพริ้วราวประตูละบายน้ำเปิด กล่าวสะอึกสะอื้นว่า

^๒ ดอกเบญจมาศเหลือง

“มารดา ลูกขอโทษท่านด้วย! แต่ไหนแต่ไรท่านมักจะเข้มงวดกับลูกเสมอ คราใดที่ลูกมัวแต่หัวง่วนเล่นก็จะถูกตำหนิ กระทำผิดจะถูกลงทัณฑ์ แต่ถ้าวการเรียนก้าวหน้าก็จะชมเชย ท่านปฏิบัติต่อลูกราวบุตรในอุทร แต่ลูกกลับเชื่อคำพูดใส่ร้ายของผู้อื่น มักคิดว่าท่านเจ้าเล่ห์ปลิ้นปล้อน และมีเจตนาร้ายแอบแฝง เหตุนี้จึงจงใจทำตัวห่างเหิน แล้วไปใกล้ชิดเยื่อเหนียง” ลูกช่างโง่จริง ๆ ลูกผิดไปแล้ว!”

กวนซูอี้มือหนึ่งกุมขมับ มือหนึ่งวางบนโต๊ะหิน ปลายนิ้วลูบขอบโต๊ะเบา ๆ คล้ายตั้งใจฟังคล้ายตกตะลึง เยื่อเหนียงรี เยื่อเหนียงคนใด ตั้งแต่ย้ายมาอยู่ซางโจวได้สองปี เรื่องราวเกี่ยวกับจวนตระกูลจ้าว นางลิ้มไปสิ้นแล้ว จึงต้องพยายามค้นหาบุคคลนี้จากความทรงจำที่เต็มไปด้วยฝุ่นครุ่นหนึ่ง

เยื่อเหนียงหรือเยื่อเหนียงเป็นญาติผู้น้องของซูหยินคนแรกของจ้าวลู่อี้ หลังจากที่ถูกกวนซูอี้เฟิงแต่งเข้ามาได้ไม่นาน เขาก็รับเยื่อเหนียงเข้ามาดูแลเด็ก ๆ แต่ในนาม นางกับบุตรชายบุตรสาวของจ้าวลู่อี้มีความสัมพันธ์กันทางสายเลือด กล่าวได้ว่าเห็นพวกเขามาตั้งแต่เด็กจนเติบโตใหญ่ ทั้งยังมีหน้าตาละม้ายมารดาของพวกเขา ทำให้เด็ก ๆ คล้ายสมปรารถนาที่ได้รับความรักจากมารดา เห็นอยู่ว่านางเป็นเพียงอนุคนหนึ่ง แต่กลับได้รับความรักจากคนในจวนไหว^๔ จ้าวลู่อี้ลุ่มหลงนาง เพราะนางมีใบหน้าละม้ายซูหยินคนแรกถึงหกเจ็ดส่วน เด็กอีกสองคนยังไม่ต้องพูดถึง ปฏิบัติต่อนางราวกับมารดาบังเกิดเกล้า

ตรงกันข้ามกับกวนซูอี้ที่ตกที่นั่งลำบาก กลืนไม่เข้าคายไม่ออก ต่างไม่พอใจด้วยกันทั้งสองฝ่าย นางไม่ได้มาจากตระกูลที่มีชื่อเสียงและมีอำนาจ ทั้งยังไม่มีสินเดิมมากมาย ทว่าเพื่อจะมีที่ยึดยืนในจวนเงินเป่ยไหว นางไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากบังคับตนให้อยู่ในกรอบประเพณี ปฏิบัติตามหน้าที่ปรณนิบัติแม่สามี ดูแลสามี อบรมสั่งสอนบุตรชายบุตรสาว และทำในสิ่งที่ทำให้นางทำสำเร็จเสียๆ แต่สุดท้ายกลับถูกทำลายชื่อเสียง แล้วถูกขับไล่มาอยู่ที่นี้

^๔ เป็นคำที่ใช้เรียกอนุภรรยา

^๕ เป็นหนึ่งในบรรดาคำกัณฑ์ของขุนนาง ๕ ชั้น เรียงตามลำดับจากสูงไปต่ำคือ กง ไหว บัว จื่อ นาน

ความทรงจำแจ่มชัดอีกครั้ง มุมปากของกวนชู่ยึกขึ้นเล็กน้อย คล้าย
เยาะหยันตนเองในคราแรกและคล้ายเยาะหยันเด็กหนุ่มที่ร่ำให้เสียใจอยู่ตรงหน้า
“เกิดอะไรขึ้นกับขาของเจ้า” นางถามเสียงเรียบ

เมื่อได้รับความห่วงใยจากมารดาที่ห่างหายไปนาน เด็กหนุ่มน้ำตาไหล
พรากราวทำนบแตกและเต็มไปด้วยความละอายใจ “ขาของลูกถูกคนตีหัก!
เป็นเพราะเยื่อเหนียงติดลิ้นบนขาข้างกายของลูก ยุยงให้ลูกไปทำลຶກกับท่าน
จอมยุทธ์ ท่านหมอหลวงบอกว่า นับแต่นี้ลูกจะเดินเหินอย่างคนปกติไม่ได้อีกแล้ว
นับว่าพิการแล้ว เพื่อให้จำวักงวักได้สืบทอดตำแหน่งเงินเป่ยโหว นางถึงกับ
ทำลายชีวิตลูก! แต่ไหนแต่ไรมารดาเข้มงวดกับลูกเสมอ สอนลูกเล่าเรียนเขียน
อ่าน สั่งสอนให้ลูกประพฤติตัวอยู่ในกรอบ ถ้ากระทำความผิดต้องถูกลงโทษ แต่
เยื่อเหนียงเพียงให้ท้ายตามใจ ปล่อยให้ลูกหลงเดินทางผิดจนกูไม่กลับ ถึงได้
มีวันนี้ขอรับ”

แววตาของกวนชู่ยี่ห่างเหิน สิ้นน้ำยากาตเดา เด็กหนุ่มเคยเรียก
“ท่านน้ำหญิง” อย่างสนิทสนม และเรียกนางว่า “ซูหยิน” อย่างห่างเหิน ไม่เคย
เรียกนางว่า “มารดา” มาก่อน หลังจากจากจวนโหว นางเคยคิดว่า ไม่รู้ว่า “ญาติ
ที่มีสายเลือดเดียวกัน” จะรักใคร่ปรองดองกันได้นานเพียงใด คิดไม่ถึงว่าเพียงสองปี
ที่สมควรมาก็มา ขาหักกลายเป็นคนพิการ เย่ผ่านช่วงอำมหิตจริง ๆ

ขณะที่เด็กหนุ่มเศร้าโศกเสียใจจึงไม่ได้สังเกตว่ากวนชู่ยี่กำลังเหม่อลอย
ยังคงระบายความในใจต่อ “มาถึงยามนี้ ที่สุดลูกถึงเข้าใจ ทำดีต่อเจ้าไม่ว่า
จะดีจริง ทำไม่ดีต่อเจ้าก็ไม่แน่ว่าจะเลวร้ายจริง”

กวนชู่ยี่มึน แววตาเยาะหยัน อะไรคือทำไม่ดีต่อเจ้า อาหารการกิน ความ
เป็นอยู่ การเล่าเรียน การฝึกยุทธ์ แม้กระทั่งเรื่องการแต่งงานในอนาคต นาง
ก็ทุ่มเทเตรียมการให้บุตรชายบุตรสาวที่ไม่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดอย่างเต็มที่
แต่ในใจของพวกเขากลับคิดว่าไม่ดี

ช่างเถิด ช่างเถิด มาเจอครอบครัวที่มีจิตใจเหี้ยมโหดเยี่ยงหมาป่าเช่นนี้
จนตกอยู่ในสภาพเช่นวันนี้ก็ทำได้คับแค้นใจไม่ กวนชู่ยี่ส่ายหน้า ถอนหายใจ
แผ่วเบา

เด็กหนุ่มไต้ยิ่นเสียงถอนหายใจรู้สึกผิดในใจ ลังเลครู่หนึ่ง ก่อนสารภาพผิด “มารดา ปีนันลูกทำผิดจนไม่นำให้อภัย ไม่สมควรฟังคำยุยงของเยื่อเหนียง ใส่ร้ายว่าท่านเป็นชู้กับท่านอาจารย์ฉี แม่ลูกจะฆ่าหัก แต่เยื่อเหนียงก็ยังไม่พอใจ เพราะท่านพ่อยังอยู่ ตำแหน่งเงินเปียวโหวจึงยังเป็นของลูก รอให้ลูกได้เป็นท่านโหวน้อยเมื่อใด ลูกจะมารับท่านกลับไปปรนนิบัติขอรับ”

กล่าวมาถึงตรงนี้ ดวงตาของเขาก็แดงก่ำ สองมือกำหมัดแน่น ไต้ยิ่นเสียงกระตุกดัง “กร๊อบ” รวากับพยายามสะกดกลืนความอับอายและความโกรธแค้น ลังเลอยู่พักหนึ่งเขาก็ตัดฟันกล่าวประโยคหนึ่ง “มารดา ท่านรู้หรือไม่ ท่านแม่ของข้ายังไม่ตาย!”

ท่านแม่ของเขารึ กวนซู้อีใจลอยครู่หนึ่งก่อนนึกขึ้นมาได้ ท่านแม่ของจ้าววังชู่ก็คือ เย่จิน ภรรยาคนแรกของจ้าวลู่หลี่ นางยังไม่ตาย จะเป็นไปได้อย่างไร จ้าวลู่หลี่ปรารถนาจะตายไปพร้อมกับชูหยิน แล้วมีวาสนาร่วมกันอีก หากนางยังไม่ตาย เหตุใดเขาถึงไม่ไปตามหา ไฉนกลับยอมแต่งให้ผู้อื่น

ไม่นานจากนั้นเด็กหนุ่มก็ให้คำตอบ “ท่านแม่ของข้าก็คือเย่จิน^๕ เย่เจียววี่^๖ ไม่ใช่พี่น้องฝาแฝดของท่านแม่ข้า แท้จริงนางก็คือท่านแม่ของข้า แต่เพื่อยศถาบรรดาศักดิ์ นางจึงทอดทิ้งสามีและลูก ที่น่าแค้นใจก็คือ ทั้งที่ท่านพ่อและพี่สาวของข้ารู้ความจริงกลับยินยอมช่วยเหลือนาง แม้กระทั่งทำร้ายทารกในครรภ์ของท่าน ใส่ร้ายว่าคบชู้แล้วขับไล่ท่านมาอยู่ชางโจว ในเมื่อนางเลือกไปอยู่ในอ้อมกอดของผู้อื่นแล้ว เหตุใดถึงยังไม่ยอมปล่อยท่านพ่อ เหตุใดต้องทำให้ข้าทำให้ข้าต้องประสบกับเรื่องแย่ๆ เช่นนี้...”

จากสะอึกสะอื้นเปลี่ยนเป็นร่ำไห้โฮ ที่แท้ท่านน้าที่เขาเคารพรักก็โหดเหี้ยมอำมหิต เลือดเย็น ไร้ความปราณี ท่านแม่ที่ตายไปแล้วที่เขาเคารพนับถือก็ปรารถนาความร่ำรวย มีวาสนา จึงทอดทิ้งสามีและลูก ถ้าใครตรวจดู กวนซู้อี

^๕ คำว่า เงิน (銀) แปลว่า ของล้ำค่า ออกเสียงเหมือนกับเงิน (銀) มารดาของจ้าววังชู่ ซึ่งแปลว่า พี่พรณที่อุดมสมบูรณ์

^๖ เป็นหนึ่งในลำดับของพระสมณชั้นสูง ๔ ชั้น เรียงตามลำดับจากสูงไปต่ำคือ เจาอี เจียววี่ ลิงเอ๋อ ทรงหัว

สมควรจะรำให้ ทว่าสิ่งที่นางสนใจไม่ใช่ชาวอื้อฉาวไร้สาระและคิดไม่ถึงนี้ แต่กลับเป็นถ้อยคำประโยคนั้นต่างหาก

“ข้าแห่งลูกไม่ใช่เพราะอุบัติเหตุ แต่เป็นฝีมือของท่านพ่อและพี่สาวของเจ้า เช่นนั้นหรือ” พอนึกถึงความอัปยศอดสูในคืนนั้น ใจที่สงบนิ่งของกวนชู่อีพลันเกิดคลื่นลม พุดแล้วว่าข้า แต่งเข้าตระกูลจ้าวมาห้าปี จ้าวลูหลี่ไม่เคยแตะต้องนาง มีเพียงครั้งเดียวที่อยู่ในสภาพมึนเมา จนถึงยามนี้นางยังจำกลิ่นสุราบนร่างของเขาที่ทำให้คนคลื่นเหียน และเสียงเรียก “เย่จิน” ที่เปี่ยมไปด้วยความรักและความรู้สึกผิดดั่งก้องอยู่ในหูได้ เขาเห็นนางเป็นตัวแทนของฐูหยินที่เสียไป แต่ตัวแทนนี้กลับอยากให้กำเนิดบุตร ซึ่งไม่เป็นผลดีต่อบุตรของอดีตฐูหยิน แน่แน่นอนว่ายอมทนไม่ได้

ครั้นคิดได้กระ้าง ใบหน้าที่สงบนิ่งของกวนชู่อีมลายหาย ถามซ้ำๆ ที่ละคำว่า “ข้าทำสิ่งใดผิดต่อจ้าวลูหลี่ ทำสิ่งใดผิดต่อเจ้า ทำสิ่งใดผิดต่อจ้าวฉุนซี เหตุใดพวกเจ้าถึงต้องทำร้ายข้าเช่นนี้ จวนเงินเปยโหวที่ซื้อตรง เทียงธรรม ภรรยาเก่าที่มีคุณธรรมสูงส่ง เย่เจี่ยววี่ที่เพียบพร้อมด้วยความสามารถและคุณธรรม ได้รับความโปรดปรานจากย่องเต้ ที่แท้ก็เป็นชายโหดเหี้ยมชั่ว ทำตัวเยี่ยงเดรัจฉาน!”

เด็กหนุ่มอับอายขายหน้า แต่ก็สบายใจขึ้น ชายโหดเหี้ยมชั่ว ทำตัวเยี่ยงเดรัจฉาน ด่าได้ถูกต้องจริงๆ! มีเพียงมารดาถึงมีสิทธิ์ด่าเช่นนี้ได้ เขาเต็มใจคุกเข่า เติมเข้าใจว่ามารดาจะสูญเสียการควบคุมตนเองและระบายความอัดอั้นตันใจออกมา กลับเห็นนางส่ายหน้า ยิ้มบาง แล้วกลับคืนสู่ท่าทางปกติอย่างรวดเร็ว

เรื่องแห่งลูกกลับเป็นเรื่องดี กวนชู่อีลูบท้องที่แบนราบ ช่วงขณะนั้นรู้สึกถึงความทุกข์ใจและเจ็บปวดเสียใจที่ฝังลึกในใจหายไปอย่างไร้ร่องรอย “นึกถึงชุดขาว” สบเสื้อแดง ร่วมเดินทางไปอ๋อเฉิง” เสื้อผ้าขาวสะอาด ความประพฤติดังาม นี่เป็นความปรารถนาที่ท่านผู้มีต่อนาง แม้จะตกอยู่ในโคลนตมจนมีอาจสลัดหลุดได้อย่างตระกูลจ้าว แต่นางก็ไม่แปดเปื้อนความโสम्म เด็กคนนี้ไม่ใช่

ความหวังและที่พึ่งพิงได้ในอนาคต แต่เป็นความผิดพลาด ไม่มาที่ข้างเถิด

บิดาไม่เหมือนบิดา มารดาไม่เหมือนมารดา บุตรไม่เหมือนบุตร ตระกูลจ้าวจะไม่รุ่มรวยได้อย่างไร กวนซูอี้คาดการณ์ได้นานแล้วว่าจะต้องมีวันนี้ แต่คิดไม่ถึงว่าเรื่องที่ปกปิดไว้นั้นจะน่าตกใจเช่นนี้ ทำให้นางได้เปิดหูเปิดตาจริง ๆ นางไม่สนใจคำสารภาพของเด็กหนุ่ม และไม่เต็มใจเป็นเครื่องมือระบายความโกรธแค้นแทนเขา ขณะจะสั่งให้คนลากตัวเขาออกไป คนของจวนโหวในเมืองเยียนจิงก็มาถึงพอดี แล้วพาคุณชายใหญ่ที่ได้รับบาดเจ็บที่ขาขึ้นรถม้าก่อนรีบจากไปทันที

จกจันในสารทฤดูส่งเสียงร้องระงมอยู่นอกศาลา นักบินหวัดเฉวียน กวนซูอี้ใจลอยครุ่นหนึ่ง ก่อนค่อย ๆ ดึงดอกจินจวีออกจากแจกันที่ละดอก แล้วเปลี่ยนเป็นจิงจี้^๕ ที่บิดเบี้ยวและต้นอ้อแห้งแทน หนามแหลมของจิงจี้ที่มปลายนิ้วจนเจ็บปวด แต่คล้ายนางจะไม่รู้สึกตัว สีนํายังคงสงบนิ่งตั้งแต่ต้นจนจบ

กวนซูอี้ใช้กรรไกรตัดเล็มดอกอ้อ พลางหัวเราะเยาะตนเอง ผลงานออกมาดูแปลกประหลาดและน่าเศร้าเหมือนชีวิตของนาง หากจากมาตั้งแต่ตอนแรกจะดีสักเพียงใด ทั้งที่รู้ว่าตระกูลจ้าวโสมม มีชื่อเสียงฉาวโฉ่ นางกลับมีอาจจากไป และมีอาจอยู่ต่อ ได้แต่เฝ้ามองตนเองจบชีวิต หางตาเหลือบไปเห็นหนังสือสองสามเล่มที่วางอยู่ข้างโต๊ะ นางเผยสีหน้าโกรธแค้น โยนพวกมันลงไปในเตาไฟที่กำลังก่อไฟเพื่อชงชา

สาวใช้ร้องอย่างตกใจ “สุหยิน หนังสือพวกนี้ท่านไม่ใช่อ่านทุกวันหรอกหรือเจ้าคะ เหตุใดถึงเผาทิ้งเสียแล้ว”

“โคกนาฏกรรมในชีวิตของข้าส่วนมากมาจากของพวกนี้ จะไม่ให้เผาทิ้งได้อย่างไร” กวนซูอี้จึงเปลวไฟที่ลุกโชนและควันคละคลุ้ง กระบอกตาร้อนฟ้าวน้ำตารินไหล

สาวใช้อีกคนดึงฟ่อนของตนไว้ ไม่ให้นางพุทอะไรอีก หากสุหยินเกิดเร็ว

^๕ เป็นชื่อไม้ยืนต้นชนิดหนึ่ง พุ่มเตี้ย มีหนาม

กว่านี้ห้าปีคงหย่าและแต่งงานใหม่ เป็นอิสระไปนานแล้ว ไฉนเลยจะมีวันนี้ได้ ถ้าไม่ใช่เพราะแนวคิดลวีแพร่หลาย ถ้าไม่ใช่หนังสือ *ข้อห้ามสตรี*^๑ กับ *นิเวศศึกษา*^๒ เป็นที่นิยม ฮูหยินจะถูกกักอยู่ที่นี้โดยไร้อิสรภาพได้อย่างไร หากนางแต่งงานใหม่ ก็เท่ากับทำลายชื่อเสียงพี่สาวน้องสาวในตระกูล ทำให้วันข้างหน้าพวกนางจะไม่ได้แต่งงาน โดดเดี่ยวไร้ที่พึ่งพิง ด้วยเหตุนี้จึงได้แต่ยอมกตพินทน เจ้าพวกหน้าไหว้ หลังหลอกเหล่านั้นช่างทำให้คนอื่นลำบากจริง ๆ!

หลังจากวันนี้ บางทีอาจจะรู้สึกได้ว่าความหวังที่จะมีชีวิตอยู่ เดิมทีร่างกายของกวนชู่ยังไม่แข็งแรงอยู่แล้ว จึงล้มป่วยอย่างรวดเร็ว ยามวาระสุดท้ายคล้ายได้ยินเสียงผีเท้าเร่ร่อนและคำสาปแช่งที่เต็มไปด้วยความเศร้าโศกของจำวู่หลี่ กับจำวู่ซู่ นางทิ้งไว้เพียงประโยคเดียว “ไม่ว่าจะขึ้นสวรรค์หรือลงนรก เกิดชาติหน้าฉันใดอย่าได้พบเจอกันอีกเลย”

^๑ เป็นหนึ่งในวรรณกรรมสอนหญิงของจีนในสมัยต้นตะวันออก ประพันธ์โดยบันเจา

^๒ เป็นหนึ่งในวรรณกรรมสอนหญิงของจีนในสมัยหมิง ประพันธ์โดยสวีซงเฮา

เดิมที กวนซู่อี้เข้าใจว่าหลังจากตายแล้ว นางจะได้กลับชาติมาเกิดใหม่ คิดไม่ถึงว่าพอลืมตาขึ้นกลับเห็นป่าเหมยที่ปกคลุมด้วยหมอกดำ เกล็ดหิมะล่องลอยอยู่ในสายหมอกคล้ายภาพลวงตา แต่เพราะอากาศหนาวเย็นจึงรู้ว่านี่เป็นความจริง กวนซู่อี้ตกตะลึงอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนตระหนักได้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ตรงหน้าปกคลุมด้วยหมอกดำ เป็นเพราะนางกำลังสวมหมวกคลุมหน้า ลมหนาวพัดผ้าคลุมสีดำที่อยู่รอบหมวกกระพือขึ้น เกล็ดหิมะจึงปลิวลอดเข้ามา แล้วตกบนปลายจมูกของนาง ทำให้นางหนาวสั่นอย่างไร้สาเหตุ

“คุณหนู ท่านหนาวหรือเจ้าคะ ป่าจะกลับไปเอาเตาพกมาให้”

เสียงสตรีทำให้นางคืนสติอย่างสมบูรณ์ ท่ามกลางความสับสนและความเป็นจริง นางเลิกมูมผ้าคลุมสีดำขึ้น โลกที่มีดสลับพลันแจ่มชัดและมีชีวิตชีวา ความทรงจำที่แม่นยำบอกนางว่า ที่นี่คือป่าเหมยหลังวัดเจ๋วอิน ตระกูลกวนได้ย้ายมาอยู่ที่เมืองเยียนจิงชั่วคราวหลายวันแล้ว ตอนนี้อยู่กำลังซ่อมแซมบ้าน

“ท่านปู่เล่า ท่านพ่อท่านแม่เล่า” กวนซู่อี้พินิจหมิงหลันอยู่พักหนึ่งก็ลองหยั่งถาม นางเข้าใจว่าตนเองกลับมาแล้ว ย้อนกลับมายังอดีต กลับมายังช่วงเวลาที่เขาเมืองเยียนจิงเป็นครั้งแรก และทุกอย่างยังไม่เริ่มต้น การตัดสินใจครั้งนี้ไม่ยากเย็น เพราะร่างกายของนางรู้สึกถึงความหนาวเย็นไม่ใช่ของปลอม ลมหนาวดังมีดขูตกระดุกไม่ใช่ของปลอม ขาดอากาศหายใจตายก็ไม่ใช่ของปลอม หมิงหลันที่อายุน้อยมากก็ยังไม่มีความเข้าใจของปลอมอย่างเด็ดขาด

“นายท่านผู้เฒ่าไปร่วมงานเสวนาแลกเปลี่ยนความรู้ที่สวนผู้ดี ส่วนนายท่าน

กับฮูหยินไปชมหิมะและวาดภาพที่ศาลาเป่ยซาน อาจจะกลับเย็นเจ้าค่ะ” หมิงหลิน ฤมื่อเข้าด้วยกัน “คุณหนู พวกเราไปสวนผู่ถี้กันเถิดเจ้าค่ะ ที่นี่ค่อนข้างหนาว ระวังจะโดนความเย็น” สิ่งสวยงามอย่างการชมดอกเหมยท่ามกลางหิมะเช่นนี้ เด็กสาวตัวน้อยมีอาจเข้าใจได้

เสวนาแลกเปลี่ยนความรู้ กวนซู่อีเหม่อลอยครุ่นหนึ่ง ก่อนหันหลังเดินไป ยังสวนผู่ถี้ ไม่ว่าทุกอย่างที่อยู่ตรงหน้าจะจริงหรือเท็จ หรือจะเป็นการสะท้อน ของคันท่องวัฏสงสาร นางก็ยินดีจะแลกเปลี่ยนนับแต่ยามนี้

ภายในสวนมีกระถางไฟขนาดใหญ่อยู่หลายกระถาง เปลวไฟลุกไหม้และคาย ไอร้อน ทำให้บริเวณโดยรอบอบอุ่นราวสันตฤตฤ เทียบกับเกสต์หิมะปลิวว่อน และลมหนาวเย็บเย็นด้านนอกแล้ว ที่นี่กลับสะดวกสบาย ทั้งยังครึกครื้น มากกว่า กลุ่มบุรุษรวมตัวกันอยู่รอบโต๊ะหินเพื่อพูดคุยและแสดงความคิดเห็น หลวงจิ้นน้อยสองสามรูปตั้งใจงงชา ยังมีนักพิณก้มหน้าบรรเลง สายพิณแผ่วพลีให้ความรู้ลึกลับว่าเวลาผ่านไปเนิ่นนาน

หญิงสาวหลายคนยืนอยู่ในศาลาริมน้ำไม่ไกลจากโต๊ะหิน ถ้าไม่กระซิบ-กระซิบ หัวเราะคิกคัก ก็คงฟังราวรำเลื่องมองพลางครุ่นคิด และยังมีหลายคน ที่เข้าไปยังเหล่าบุรุษ คล้ายกำลังวิพากษ์วิจารณ์บางอย่าง ภาพของชายหญิงที่อยู่ รวมกันทำให้กวนซู่อีคิดถึงและเศร้าเสียใจอยู่บ้าง หลังจากแนวคิดสวี่เป็นที่นิยม ภาพเช่นนี้อาจไม่ได้เห็นอีกแล้ว พวกนางในยามนี้คงคิดไม่ถึง จากนั้นอีกห้าหกปี ไม่ต้องพูดถึงว่าจะได้วิพากษ์วิจารณ์บุรุษ แม้แต่โอกาสที่จะได้เหยียบย่างออกจาก บ้านคงไม่มีอีกแล้ว

“ประตูใหญ่ไม่ออก ประตูรองไม่ย่าง” ข้อห้ามนี้ทำให้สตรีมีชีวิตอุดอู้ อยู่แต่ในบ้าน ต้องทนกับการแต่งงานที่ไร้สุขโดยมีบุรุษเป็นใหญ่ หนังสือหย่าภรรยา กลายเป็นยันต์ปลิดชีพสตรี *สี่คัมภีร์สอนหญิง*^๒ กลายเป็นยันต์ผูกมัดสตรี

^๒อุปมาว่า ไม่ออกไปพบคนข้างนอก เป็นธรรมเนียมของสตรีชั้นสูงในสมัยโบราณ ประตูใหญ่ คือ ประตูออกนอกฤดูทาสี ส่วนประตูรอง คือ ประตูเรือนส่วนตัวของสตรี

ยามมีชีวิตก็เป็นคนของตระกูลสามี ตายไปแล้วก็เป็นคนของตระกูลสามี แม้จะลงปรโลกแล้วยังไม่ได้รับอิสรภาพ

คิดได้เช่นนี้ กวนซูอี้ก็ค่อยๆ เดินไปหยุดอยู่ข้างกายท่านปู่ สีหน้าสงบนิ่ง นางสวมหมวกคลุมหน้าจึงปิดบังความงามอันโดดเด่น แต่กิริยาท่าทางสะกดตา ด้วยความเป็นสุภาพบุรุษ คนเหล่านี้จึงมักล้าถามอะไรมา ก็เพียงเหลือบมองอยู่หลายครั้ง ก่อนพุดคุยกันต่อ

ฐานะของสตรีในสังคมยามนี้ไม่นับว่าต่ำต้อย แม้แต่นักปกครองและนักประวัติศาสตร์บางคนก็ยังได้อ่านาจอของสตรีวังหลังช่วยเกื้อหนุน ดังสถานที่จัดงานเสวนาครั้งนี้ก็ต้องมีคนรับรองถึงจะสามารถเข้าร่วมได้ และเหตุผลที่กวนซูอี้สวมหมวกปิดบังใบหน้าก็ไม่ได้ขัดต่อข้อห้ามของสตรี ด้วยสภาพสังคมที่ขุนนางโจรผู้ร้ายกำเริบเลิกล้าน จึงจำเป็นต้องป้องกันตนไว้ก่อน

ยามนี้บัลลังก์ผลัดเปลี่ยนบ่อยครั้ง วันนี้เจ้าเป็นกษัตริย์ วันพรุ่งเข้าขึ้นครองราชย์ แต่ละแ่นแคว้นทำหั่นกัน ดังนั้นจึงมีกลุ่มคนจำนวนมากรอกว่นน้ำจับปลา^๓ ปกติกวนซูอี้จะระมัดระวังรอบคอบ รูปโฉมของนางไม่ได้งามพิลาสลุ่มซาดิ แต่ก็เพียงพอจะลุ่มเมือง ด้วยเพราะไม่อยากจะสร้างความลำบากให้คนในครอบครัวจึงสวมหมวกคลุมหน้า ทั้งยังพกเงินแหลมคมที่สามารถปกป้องตนเองและจับชีวิตตนเองไว้ด้วย ไม่เพียงนาง ท่ามกลางกลียุค ชายหญิงต่างก็กระทำเช่นนี้

ผ้าคลุมหน้าสีดำถูกสายลมพัดจนยุ่งเหยิง นางก้มลงยื่นมือออกไปรินชาร้อนให้ท่านปู่

ชั่วชีวิตของกวนฉีกงวเป็นผู้ศึกษาแนวคิดของขงจื้อ มีความรู้ลึกซึ้งและกว้างขวาง ทว่าฝีปากไม่เก่ง งานเสวนาในครั้งนี้ถูกคนบีบบังคับให้ตอบคำถามอยู่หลายครั้ง ไม่ทันไรก็โมโหหน้าดำหน้าแดง ฉายความลำบากใจ ยุคสมัยที่บรรดาแคว้นต่าง ๆ รบพุ่งเฟื่องผ่านพัน ตระกูลชั่วที่เป็นลูกหลานของชนเผ่าจิวหลิได้รวม

^๓ คือ การรวบรวมวรรณกรรมสี่เล่มเข้าด้วยกัน ได้แก่ ข้อห้ามสตรี หลุนอวีสำหรับสตรี นิเวศศึกษา และบันทึกสตรีต้นแบบ โดยมีหวังเจียง บุตรของผู้ประพันธ์บันทึกสตรีต้นแบบเป็นผู้รวบรวม

^๔ อุปมาว่า อาศัยจังหวะสุ่มจนฉวยประโยชน์ที่ไม่ชอบด้วยเหตุผล

ห้าแคว้นในแผ่นดินจงหยวน^๔ เข้าด้วยกัน แล้วได้เชื้อเชิญบุคคลที่มีปณิธานแรงกล้าทั่วแผ่นดินมาทำงานรับใช้ราชสำนัก เหล่าปัญญาชนที่เชี่ยวชาญโคลงกลอนล้วนรอคอยโอกาสเช่นนี้ ดังนั้นจึงตอบรับและมารวมตัวกันที่เมืองเยียนจิง

ในเวลานี้ไม่มีร้อยสำนัก^๕ ต่างยื่นกรานความคิดของตนและคิดจะแสดงความสามารถให้เป็นที่ประจักษ์ ทำให้เกิดความขัดแย้งรุนแรงยิ่ง เพื่อชื่อเสียงและดึงดูดความสนใจจากชนชั้นสูง จำต้องหักล้างแนวคิดของสำนักปราชญ์อื่น เพื่ออาจารย์ของตนจะได้รับประโยชน์ที่สุด ด้วยเหตุนี้พวกเขาถึงได้จัดงานสวนาอย่างในวนนี้ขึ้น

กวนชู่อี้ฟังเจียบ ๆ พลังลบหลังของท่านปู่ พยายามให้ท่านผ่อนคลายจากนั้นข้อโต้แย้งของปัญญาชนแห่งสำนักฝ่าเจียก็คมกริบขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้คนอื่น ๆ มีอาการมือไม้ได้ ในฐานะที่ท่านปู่เป็นแกนหลักของสำนักขงจื้อจึงถูกตั้งคำถามมากที่สุด ทั้งที่เต็มไปด้วยความรู้ความสามารถ แต่กลับมีอาการได้เถียงได้

ปัญญาชนอีกคนจากสำนักเดียวกันเห็นท่านปู่ถูกด้อนให้จนมุมก็ร้อนรนและไม่พอใจ กวนชู่อี้ขยับริมฝีปากเล็กน้อยคล้ายครุ่นคิด นางมองชายวัยกลางคนที่ไว้เคราแพะและซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางฝูงชนผ่านผ้าคลุมหน้าสีดำ นั่นคือสวีกวงจื้อ ผู้ริเริ่มแนวคิดสวี่ ในสภาพภาคหน้าแนวคิดนี้จะนิยมอย่างแพร่หลาย และเขาได้รับการยกย่องจากฮ่องเต้ซึ่งหยวนว่าเป็นยอดปราชญ์แห่งยุค

แม้ยามนี้เขายังไม่มีความเชื่อเลื่องลือ แต่กวนชู่อี้รู้ว่า ผ่านไปพักหนึ่ง เมื่อท่านปู่ถูกคนชักถามจนใกล้จะกระอักเลือด เขาก็จะปรากฏตัว หักล้างความคิดของปัญญาชนที่อยู่ที่นี่ทีละคน จากนั้นก็สร้างชื่อเสียงขจรขจายให้ตนเอง แม้แต่สำนักฝ่าเจียที่ทรงอิทธิพลและสำนักจ้งเหิง^๖ ที่มีวาทีศิลป์เป็นเลิศยังต้องพ่ายให้กับบาวจา

^๔ หมายถึง แผ่นดินที่ราบตอนกลาง

^๕ เกิดขึ้นในยุคชุนชิวโดยปราชญ์สำคัญ เช่น เหลาจื้อและจวงจื้อแห่งสำนักเต๋า เน้นหลักธรรมชาติและการปล่อยวาง ขงจื้อแห่งสำนักขงจื้อ ผู้ยึดมั่นในระเบียบแบบแผน ขางยางและหานเฟยแห่งสำนักฝ่าเจีย เชื่อว่ามนุษย์มีพื้นฐานดั้งเดิมชั่วร้ายและต้องใช้กฎหมายควบคุม และมั่วจื้อแห่งสำนักมั่วเจีย เชื่อว่ามนุษย์ทุกคนเท่าเทียมกัน

^๖ เป็นสำนักที่เน้นปรัชญาและหลักคิดทางการเมืองและการปกครองของเจ้าผู้ครองรัฐ เพื่อใช้ในการบริหารปกครองบ้านเมือง

ลำดับจำนวนของเขา เป็นเพราะได้แสดงฝีมืออันยอดเยี่ยมในงานเสวนาครั้งนี้ ทำให้เขาได้ก้าวเข้าสู่เส้นทางการเป็นขุนนางแล้วมีตำแหน่งสูงส่ง

กวนซู่อี้ไม่คิดว่าตนจะสามารถเปลี่ยนแปลงยุคสมัยและไม่อยากต่อกรกับสวีกวงจื้อ นางเพียงไม่อยากให้คนผู้นี้เหยียบท่านปู่ขึ้นสู่ตำแหน่ง และยังไม่อยากเห็นท่านปู่จมปลักอยู่กับความล้มเหลวจนนับจากนี้ก็มีอายุมากขึ้นยิ่งได้อีกชาติก่อนนางก็เหมือนเช่นยามนี้ นั่งฟังอยู่ข้างๆ ท่านปู่ มีใจอยากจะได้แย่งแทนท่านปู่สักหลายประโยค ทว่าติดขัดที่มารยาทจึงมิกล้าพูด กระทั่งท่านปู่กระอักเลือดถึงได้เสียใจอย่างสุดซึ้ง ในชีวิตนี้อะไรคือมารยาท อะไรคือหญิงใดไร้สามารถนับเป็นคุณธรรม ไปตายเสียให้หมด!

คิดได้ดังนี้ กวนซู่อี้ก็รีบจับมือซ้ายที่ส้นระริกของท่านปู่ ค่อยๆ เอื้อนเอ่ยว่า “ตามหลักแล้วเมธีรียลำนั้จะต้องให้เกียรติลำนั้ขงจื้อ”

เกิดความเจ็บช้ำชณะ สวีกวงจื้อเตรียมจะสวาท้าออกมา ก็ถอยกลับเงิบๆ แล้วจ้องหญิงสวมหมวกคลุมหน้าสีดำด้วยสายตาเย็บเย็น

กวนซู่อี้จับวุ้นอีกหนึ่ง กล่าวแซ่ซั่วว่า “นักปราชญ์ต้องปฏิบัติตามธรรมเนียมโบราณ ปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยมารยาท ปกครองแคว้นแคว้นด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตน มารยาทต้องมาก่อน วงศ์ตระกูล บ้านเกิดเมืองนอน และแคว้นแคว้นถึงจะตามมา บรรดาแคว้นต่างๆ ล่มสลาย ถึงรวมแผ่นดินเป็นหนึ่งเดียว แต่ระบอบการปกครองแบบพ่อปกครองลูกยังไม่ถูกทำลาย เมื่อยังคงอยู่ราชฎาก็จะต้องปฏิบัติตาม ‘เป็นคนต้องมีมารยาท ไม่มีมารยาทจะเป็นคนได้อย่างไร’ นี่เป็นสิ่งที่ปราชญ์เคยกล่าวไว้ ขนบจารีตและกฎหมายไว้ระเบียนการลงทัณฑ์ก็ไม่เหมาะสม เมื่อการลงทัณฑ์ไม่เหมาะสม ราชฎาก็จะวนวายสลับสนจนทำอะไรไม่ถูก...”

นางหันไปมองปัญญาชนของสำนักฝ่าเจี๋ยที่ชอบยกตนข่มท่าน ก่อนกล่าวว่า “สำนักฝ่าเจี๋ยกล่าวว่า ‘จัดการความวุ่นวายเพื่อยุติข้อพิพาท สร้างคุณูปการเพื่อสยบความรุนแรง’ กฎหมายและข้อบังคับต่างๆ ถูกบัญญัติโดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของระบอบการปกครองแบบพ่อปกครองลูก มีสิทธิ์อะไรถึงมาวิพากษ์วิจารณ์ หรือตำหนิสำนักขงจื้อที่ปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมมาแต่โบราณ ความสัมพันธ์ระหว่าง

อย่าเพิ่งร้อนใจ ค่อยๆ ดื่มชาอุ่นเถิด ปราศญ์กล่าวว่า “สุภาพชนสมควรระมัดระวัง การพูดจา หากจะนำเคราะห์ร้ายมาสู่ตัว เชนนั้นจะมีความพิถีพิถันไปไย” ไต้เถียงไม่เก่ง ไม่ใช้ความผิดของท่าน สิ่งสำคัญคือคุณธรรมเจ้าค่ะ”

ไต้ยินวาทะประโยคนี้ เหล่าปัญญาชนของสำนักขงจื้อที่ไม่ค่อยพอใจผู้เฒ่า ก็ค่อยๆ ย้อนมองตนเอง สีนหน้าผายความละอายใจ ขณะที่กวนฉินกวนรู้สึกสบายใจ ลูบหนวดเคราแล้วยิ้ม

กวนซูอี้เห็นสีหน้าซีดขาวของท่านปู่ค่อยๆ เป็นปกติ หัวใจที่แขวนตึงที่สุด สงบลง หันไปกล่าวกับปัญญาชนของสำนักฝ่าเจียที่จะโต้แย้งความเห็นของนางว่า “กวงจ้ง” ๑๖ ปฏิรูปการปกครองของแคว้นฉีได้เพียงสมัยเดียว เมื่อแคว้นฉีล่มสลาย หลี่คฺยู่” ๑๗ ปฏิรูปการปกครองของแคว้นเว่ยได้เพียงสมัยเดียว เมื่อแคว้นเว่ยล่มสลาย อู่ฉี” ๑๘ ปฏิรูปการปกครองของแคว้นฉู่ได้เพียงสมัยเดียว เมื่อแคว้นฉู่ล่มสลาย ซางยาง” ๑๙ ปฏิรูปการปกครองของแคว้นฉิน ที่สุดก็รวบรวมแผ่นดินจงหยวน ให้เป็นปึกแผ่นและคิดตั้งตนเป็นใหญ่ ทว่าก็ได้เพียงสมัยเดียว เพราะต่อมากลุ่ม ขุนศึกที่มีกองกำลังแข็งแกร่งชิงอำนาจการปกครอง ทำให้บ้านเมืองล่มสลาย ขณะที่บรรดาแคว้นที่มีการปฏิรูปการปกครองกลับเจริญรุ่งเรือง การปกครองอย่าง กตขี้จิ้งสุยุสั่น ขอเรียนถามทุกท่านว่าเพราะเหตุใด วิถีความเป็นนิรันดร์ของ สำนักฝ่าเจียอยู่ไฉน ถ้าแม้แต่คำถามข้อนี้ยังตอบไม่ได้ หลักธรรมรัฐและการ ปฏิรูปการปกครองเพื่อให้แคว้นเข้มแข็งที่พวกท่านพูดถึงอยู่ตลอดเวลา ก็ไม่ใช่ เรื่องน่าหัวเราะหรือหรือ”

สิ้นเสียง พลันบังเกิดความเงียบงัน แท้จริงแล้วการปฏิรูปช่วยให้หลาย แคว้นเจริญรุ่งเรืองเร็วขึ้น ทว่าก็ยังส่งผลให้บ้านเมืองล่มสลายเร็วขึ้นเช่นกัน แน่หนอว่านี่เป็นข้อเสียที่ใหญ่ที่สุดของสำนักฝ่าเจีย แต่ข้อเสียคืออะไร กลับไม่มี

๑๖ อัครมหาเสนาบดีผู้เลื่องชื่อแห่งแคว้นฉีในยุคชุนชิว

๑๗ เป็นชาวแคว้นเว่ยในยุคจั้นกั๋ว เป็นขุนนางที่มีชื่อเสียงโด่งดังและเป็นปราชญ์แห่งสำนักฝ่าเจีย

๑๘ เป็นนักการทหาร นักการปกครอง เจ้าของตำราพิชัยสงครามอู่จื้อ ร่วมสมัยกับซุนวู เคยเป็นแม่ทัพ ให้แคว้นเว่ยและแคว้นฉู่

๑๙ เป็นนักการเมืองการปกครอง นักปฏิรูป นักคิด นักการทหารของแคว้นฉินในยุคจั้นกั๋ว

ใครพูดอย่างชัดเจนและคล้ายจะคิดไม่ออก คำถามของหญิงสาวนางนี้ราวกับกริชที่แทงกลางใจและเข้าจุดสำคัญ

เหล่าปัญญาชนของสำนักฝ่าเจียนึงเจียบและอับอาย ขณะที่ทวนชู้ีประครองทำนปลุกขึ้นยืนกล่าวอ้อลา เหล่าปัญญาชนรีบลุกขึ้นประสานมือคารวะกวนฉีกงวและยังกล่าวชมเชยว่าสืบทอดวิชาความรู้จากบรรพบุรุษได้ดี สวีกว้างจื้อเดิมที่มีถ้อยคำมากมายอยากจะกล่าว แต่คนอื่นๆ แยกย้ายกันไปหมดแล้ว แม้สีหน้าเขาจะยิ้มแย้ม ทว่ากลับลอบแค้นใจเจียบๆ

สิ่งที่ทวนชู้ีต้องการคือไม่ให้เขาได้พูด มีปณิธาน แต่มีอาจแสดงออก คำถามที่ทิ้งไว้ไม่กี่ข้อนี้ทำให้งานเสวนารุนววย ถ้าสวีกว้างจื้อต้องการสร้างชื่อให้ตนเองเพื่อก้าวเข้าสู่เส้นทางของขุนนางก็คงได้แต่ต้องหาโอกาสใหม่ ถ้าคิดจะอาศัยทำนปูเป็นก้อนหินเพื่อเหยียบข้าม ชั่วชีวิตนี้ก็อย่าหวังเลยว่าเขาจะสมปรารถนา

หลังจากกลุ่มคนเดินจากไปแล้ว บรรดาหญิงสาวก็รู้สึกวุ่นวายเมื่อจบบกลุ่มแล้วเดินจากไป จากนั้นก็มีบุรุษผู้หนึ่งรูปร่างกำยำ ใบหน้าแข็งแกร่งเดินออกมาจากด้านหลังกวเขาจำลอง พลังมองทิศทางที่กวนฉีกงวและหลานสาวเดินจากไปอย่างครุ่นคิด ผู้เฒ่าที่อยู่ข้างๆ เขาใบหน้าขาวไร้หนวดเครา กล่าวชื่นชมเสียงแหลมว่า “กล่าวกันว่าสตรีของจงหยวนล้วนแต่มีความรู้ความสามารถ รู้มารยาท มีวัฒนธรรม ที่แท้ก็ไม่ใช่เรื่องโกหก”

เห็นชายหนุ่มเล็กคิ้วย้มเยะหย่น ผู้เฒ่าก็กลับลำ “แต่สายตาคับแคบถึงอย่างไรก็ยังขาดประสบการณ์” เจ้านายของเขาได้เชื้อเชิญเหล่าปัญญาชนผู้มีชื่อเสียงเพื่อขอคำชี้แนะเกี่ยวกับหลักการปกครองบ้านเมือง โดยที่ในใจของเขาก็มีความคิดอยู่แล้ว บนโต๊ะหนังสือของเขาเต็มไปด้วยตำราของสำนักฝ่าเจียบและเคาพล้อมใส่แค่ปัญญาชนของสำนักฝ่าเจียบ เห็นได้ชัดว่าค่อนข้างให้ความสำคัญกับสำนักฝ่าเจียบ คอยดูเถิด อีกไม่นานยุคสมัยของเมธีร้อยสำนักก็จะกลายเป็นอดีต ภายภาคหน้าสำนักฝ่าเจียบจะต้องได้รับความนิยมเป็นแน่ และจะต้องเกิดการปฏิรูปการปกครองอย่างเร่งด่วน

ชายหนุ่มปรายตามองผู้เฒ่าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มแวบหนึ่ง กล่าวเสียง

ท้อม่ว่า “ส่งคนไปตรวจสอบปูหลานเมื่อครู” เขาคุ่นคิดในใจ ‘วิถีความเป็น
นักรบของสำนักฝ่าเจียอยู่ที่ใด นี่ถึงเป็นปัญหาที่แท้จริง’

บรรยากาศชนอีต้อดเล็กน้อย ผ่านไปสักพักองครักษ์ลับที่ซ่อนอยู่ในที่ลับ
ก็จากไปอย่างไร้สัญญาณ เพื่อไปตรวจสอบพื้นที่หลังตระกูลกวน

ตัวอย่าง

ฮั่วเซ่งเจ๋อ บุรุษผู้มีใบหน้าแข็งแกร่งราวเฟืองสถาปนาตนเป็นฮ่องเต้ บิดาของเขาเคยเป็นหัวหน้าชนเผ่าจิวหลี่ เพราะไม่พอใจการปกครองอย่างกดขี่ของแคว้นฉิน จึงชูธงปฏิวัติ ยึดอำนาจทั้งหมดไว้ สุดท้ายกลายเป็นเจ้าเหนือหัวของแผ่นดินจิงหยวน ทว่าความรู้และความกล้าหาญของเขามีจำกัด จึงบังคับให้ฮ่องเต้แต่งตั้งเขาเป็นฮ่องเต้เจ้าแคว้น^{*} ที่ชอบด้วยเหตุผล เพื่อถ่วงดุลอำนาจอีกสี่แคว้นหัวเมืองไม่ให้เกิดข้อพิพาท คิดไม่ถึงว่าบุตรชายที่เก่งกล้าของเขาไม่เพียงบุตรภรรยาโค่นบรรดาฮ่องเต้เจ้าแคว้นและพี่น้องที่คิดไม่ซื่อบางคนแล้ว ยังกำจัดฮ่องเต้ที่ยังเยาว์วัยด้วย จากนั้นรวมแผ่นดินเป็นหนึ่งเดียว แล้วสถาปนาแคว้น “เว่ย” อวยยศขึ้นเป็นฮ่องเต้ นามว่า “เซ่งหยวน” เป็นการบอกโดยนัยว่าตนเองคือกษัตริย์ผู้ปรีชาที่บุกเบิกฟ้าดินคนหนึ่ง

ทำให้เห็นว่าฮั่วเซ่งเจ๋อนั้นอวดดีและทะนงตนมากเพียงใด

แม้ฮั่วเซ่งเจ๋อจะเป็นคนต่างเผ่า แต่เขากลับชื่นชอบวัฒนธรรมของจิงหยวน เขาเข้าใจและมีความสามารถในการจัดการและการทหารดีเยี่ยม แม้จะไม่เคยบริหารบ้านเมืองมาก่อน แต่เขาเข้าใจว่าในฐานะฮ่องเต้ สิ่งสำคัญที่สุดไม่ใช่การลงมือทำด้วยตนเอง แต่เป็นการค้นหาและใช้คนที่มีความสามารถ ขณะเดียวกันก็ต้องแสวงหาแนวทางการปกครองบ้านเมืองที่ถูกต้อง

^{*}หรือสามนคราช เป็นฮ่องเต้ที่ได้รับการแต่งตั้งจากกษัตริย์ให้ปกครองแคว้นประเทศราชที่อยู่ภายใต้การปกครองของส่วนกลาง

ครั้นผ่านยุคขุนหัวจั่นกั่วที่บรรดาแคว้นต่าง ๆ แย่งชิงความเป็นใหญ่แล้ว การปกครองอย่างกดขี่ของแคว้นฉินล่มสลาย คนที่มีความทะเยอทะยานอยากเป็น กษัตริย์ ปัญญาชน หรือจอมยุทธ์ที่พยายามช่วยเหลือราษฎร ล้วนครุ่นคิดถึง ปัญหาเดียวกันคือ จะปกครองบ้านเมืองอย่างไร ไม่ว่าพวกเขาจะทำเพื่อ ผลประโยชน์ส่วนตน หรือเพื่อราษฎรก็ตาม

คำสอนของเมธีรื้อยสำนักได้รับการเผยแพร่อย่างกว้างขวาง สำนักฝ่าเจีย สำนักจ่าเจีย^๓ สำนักเต๋า สำนักมั่วเจีย สำนักขงจื้อค่อย ๆ หายย่อยออก และ ส่งสาธุศิษย์ออกตระเวนพุดโน้มน้าวตามแคว้นใต้อาณัติต่าง ๆ ให้ยอมรับแนวคิด ของตน โดยพยายามอยู่หลายครั้ง ที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดคงเป็นสำนัก ฝ่าเจียอย่างไม่ต้องสงสัย

หลังจากฮั่วเซ่งเจ้อเรียนรู้ตัวอักษรของฮั่นแล้ว บทความแรกที่เขาอ่าน คือ *อู่ตู้*^๔ ของหานเฟย^๕ ในเวลานั้นเป็นที่กล่าวขวัญถึงอย่างมาก เขาริบเสาะหา และรวบรวมตำราของสำนักฝ่าเจีย แม้ราชกิจจะรัดตัวเพียงใด เขาก็ยังหาเวลาศึกษา ทุกวัน วันละสองชั่วโมง ตรงกันข้ามกับตำราของสำนักขงจื้อที่ไม่รู้ว่าเขาเอาไป โยนทิ้งไว้ที่ใดแล้ว

ยามที่ได้ยินว่าวัดเจ็วอินจะจัดงานสวนนาระหว่างสำนักฝ่าเจียกับสำนักขงจื้อ เขาจึงรีบร้อนฝ่าหิมะมาฟังและตั้งใจค้นหามุคคนที่มีความสามารถ

ผู้เฒ่าหน่าขาวไร้หนวดเครามีนามว่าปายฝู เป็นหนึ่งในขั้นที่ที่เคยรับใช้ ฮ้องเต๋ราชวงศ์ก่อน เพราะความสามารถที่โดดเด่นและรู้จักสังเกตสีหน้าและ ถ้อยคำ ฮั่วเซ่งเจ้อจึงถูกใจ แต่งตั้งให้เป็นขั้นที่คนสนิท เมื่อเห็นเจ้านายส่ง องค์กรกษัตริย์ไปตรวจสอบเพียงภู่หลานตระกูลกวน เขาจึงไม่เอ่ยถึงปัญญาชน

^๓ เป็นสำนักที่บูรณาการความคิดในยุคจั่นกั่ว โดยผสมหลักคิดของขงจื้อ เม้งจื้อ เข้ากับสำนัก หมิงเจีย

^๔ เป็นบทความที่ตำหนิปัญญาชน (สำนักขงจื้อ) นักพุด (สำนักจิ้งเหิง) พวกถือดาบ (จอมยุทธ์) นักฝ่า คนป่วย (คนที่หนีการเกณฑ์ทหาร) และชาวบ้าน (พ่อค้าและช่างฝีมือ) โดยเปรียบเป็นแมลงหรือมอดทำลายดิน ที่กัดกินหรือทำลายบ้านเมือง

^๕ หรือหานเฟยจื่อ เป็นเชื้อพระวงศ์ของแคว้นหาน เป็นปราชญ์คนสำคัญในสำนักฝ่าเจีย และเป็นศิษย์ ของสวีวินเจ้อ

ที่โดดเด่นของสำนักฝ่าเจียเมื่อครูอีก แม่นใจจะสงสัย แต่ก็มึนล้าถามมาก นิสัยของนายใหม่คนนี้น่าสนใจกลับไปกลับมา บางครั้งแข็งกร้าว ตรงไปตรงมา บางครั้งโหดเหี้ยมอำมหิต บางครั้งเปิดเผยใจกว้าง บางครั้งสุภาพเรียบร้อยและ มีมารยาท แม้แต่ขุนนางที่มีประสบการณ์มากมายยังถูกเขาเล่นงานจนหัวหมุน เรียกได้ว่าลุ่มลึกจนยากคาดเดา แม่น้ำพายัพที่อายุห้าสิบปียังมีอาจคาดเดาความคิดของเขาได้ ถึงจะมีชีวิตอยู่ต่ออีกห้าสิบปีก็ยังไร้ประโยชน์

ฮั่วเซิงเจ๋อมาอย่างรีบร้อนและกลับอย่างรีบร้อน ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ ทันทีกที่ กลับถึงตำหนักเว่ยยาง องค์รักษ์ลับก็มอบจดหมายลับฉบับหนึ่ง ในนั้นบันทึก สถานการณ์ทั้งหมดของตระกูลกวนและความสัมพันธ์ของญาติพี่น้อง ฮั่วเซิงเจ๋อ อ่านอยู่นานมาก ก่อนถอนหายใจเอ่ยว่า “เพียบพร้อมด้วยคุณธรรมและความรู้ ความสามารถ ชื่อเสียงไม่ต่างพร้อย ข้ายังเชื่อลัทธิเปิดเผย กวนฉีกวงผู้นี้สามารถใช้ประโยชน์ได้” กล่าวจบก็ยกพู่กันขึ้นเขียนราชโองการสองฉบับ ตัวอักษรทรงพลัง แล่งดงาม ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วรู้สึกลึกลับขาดอะไรไปจึงเติมชื่อ “กวนซู่อี้” สามพยางค์ลงในรายชื่อคัดเลือกหญิงงาม

พายัพลอบสูดลมหายใจ พอจะเข้าใจได้ แต่ก็รู้สึกสงสัย ฮ่อเต๋ทำเช่นนี้ คงเพราะให้เกิดอิทธิพลตระกูลกวน ไม่เพียงมีบัญชาให้พ่อลูกตระกูลกวนเป็นขุนนาง ยังให้บุตรของตระกูลกวนเข้ามาอยู่ในวังหลัง ไม่มีผู้ใดจะได้รับความเมตตามาก เท่านี้อีกแล้ว ทว่าเมื่อก่อนเลื่อมใสสำนักฝ่าเจียที่สุด โฉนดงามนี้กลับไม่เอ่ยถึง แม่น้ำคำเดียว คิดอันใดกันแน่ หรือมีเป้าหมายอื่น

ขณะที่คนข้างๆ ยังคงครุ่นคิด ฮั่วเซิงเจ๋อก็เก็บราชโองการสองฉบับ ไว้ในกล่องลับ จากนั้นพู่ผ้าแพรผืนหนึ่ง แล้วเขียนอย่างระมัดระวัง ในฐานะ ที่เป็นขันทีคนสนิท พายัพจำได้อยู่หลายตัวอักษร เหลือบมองแวบเดียวก็มิอ้น ตกตะลึง เห็นเพียงหมึกดำยืดยาวประโยคหนึ่ง...ส่งเสริมสำนักขงจื้อ ปฏิเสธ แนวคิดอื่นทั้งปวง

พายัพกะพริบตาอย่างรวดเร็ว ที่สุดท้ายก็เข้าใจว่าแนวทางการปกครองบ้านเมือง ที่ฮ่อเต๋ต้องการจะเชิดชูและประกาศใช้ไม่ใช่แนวคิดของสำนักฝ่าเจีย แต่กลับเป็น หลักคำสอนของสำนักขงจื้อ เป็นไปได้อย่างไร

ขณะที่ป้ายผู้ถอนหายใจกับความคิดของฮ่องเต้ที่มีอาจคาดเดา ชั้นที่ผู้น้อยที่หน้าตาไม่สะดุดตาคนหนึ่งก็หลบหลบออกจากตำแหน่ง และรายงานเรื่องที่ฮ่องเต้ปลอมตัวเป็นสามัญชนและเรื่องที่มีปัญหาให้ลอบสืบเรื่องตระกูลกวนอย่างลับ ๆ ต่อหญิงสูงศักดิ์คนหนึ่งอย่างละเอียด

นางอายุประมาณสามสิบปี เพราะบำรุงอย่างดี ทำให้ผิวพรรณนวลเนียน ใบหน้ายังคงงดงาม ริมฝีปากที่สีแดงและหัวคิ้วขมวดเข้าหากันเล็กน้อยทำให้คล้ายว่านางป่วย ท่าทางอ่อนแอและน่าสงสารก็ยิ่งทำให้คนเห็นอกเห็นใจมากขึ้น

นางก็คือเย่จิน พระสนมที่ฮ่องเต้โปรดที่สุด และเพิ่งได้รับการอวยยศให้เป็นเจ้ายี่วี่ ซึ่งอยู่ห่างจากตำแหน่งฮ่องเฮาเพียงสองก้าวเท่านั้น เพราะฮั่วเซิงเจ๋อ ยกทัพจับศึกอยู่ตลอด ทำให้ไม่มีเวลาและไม่มีความคิดจะเข้าหาสตรี แม้ยามนี้จะครองราชย์แล้ว แต่ยังคงยุ่งกับราชกิจ เป็นเทพเจ้ามังกรเห็นหัวมิเห็นหาง^๕ วังหลังของเขาเต็มไปด้วยพระสนม มากเสียจนนับนิ้วมือทั้งสองข้างได้ไม่ถ้วน และยังมีอีกหลายคนที่ไม่ใช่เขาคัดเลือกเข้ามาด้วยตนเอง กระทั่งวันนี้เขาก็ยังไม่เคยพบหน้า

เพราะเย่จินมีบุญคุณช่วยชีวิตฮั่วเซิงเจ๋อเอาไว้ ด้วยความละอายใจ เขาจึงปฏิบัติต่อเย่จินเป็นพิเศษ หญิงสาวเฝ้าคอยอยู่ที่บ้านตระกูลเย่อย่างกระวนกระวาย เขาจึงไปรับเย่จินมาที่เมืองเยียนจิงทันที่ และมอบตำแหน่งสูงส่งให้นาง คล้ายจะมีอำนาจเหนือกว่าไทเฮาด้วยซ้ำไป

ยามนี้ไม่มีตำแหน่งที่อยู่เหนือกว่าเย่จิน ทั้งเจ้อและฮ่องเฮา นอกจากไทเฮาที่อยู่ตำแหน่งจางเล่อแล้ว ตำแหน่งอื่นก็ได้แต่ยอมให้นาง การที่จะสั่งชั้นที่ผู้น้อยที่อยู่ข้างกายฮ่องเต้ไม่กี่คนนับว่าง่ายราวพลิกฝ่ามือ องค์กรกษัตริย์มีหน้าที่แค่ปกป้องความปลอดภัยของฮ่องเต้เท่านั้น ถ้าฮ่องเต้ไม่สั่งให้สืบ พวกเขาไม่มีทางสะกดรอยหรือคอยสังเกตชั้นที่ไม่อยู่ในสายตาคนหนึ่งเป็นแน่

“หือ เจ้าบอกว่าฮ่องเต้ทรงเดิมชื่อนุตรีตระกูลกวนลงในรายชื่อคัดเลือก

^๕อุปมาว่า ทำตัวลึกลับ ไม่ชอบเปิดเผยความจริง พุดจามนัย ทำให้คนคาดเดาไม่ถูก

หญิงงามหรือ” ดวงตาของเย่จินที่คล้ายปิดคล้ายไม่เปิดเบิกกว้างเล็กน้อย และเรือนร่างออรชรของเย่จินที่พองตัวอย่างเกียจคร้านก็ลุกขึ้นมานั่งตัวตรง

“เป็นเรื่องจริงพะย่ะค่ะ! กระหม่อมเป็นคนมอบรายชื่อหญิงงามให้ท่าน รองเจ้ากรมวังด้วยมือตนเอง ไม่มีทางดัดจริตเป็นแน่ แต่เดิมในรายชื่อยังไม่มีชื่อของ ‘กวนซู้อี’ ยามนี้กลับอยู่อันดับหนึ่ง ต้องเป็นลายพระหัตถ์ของฮ่องเต้ อย่างไม่ต้องสงสัยพะย่ะค่ะ” ขณะที่ผู้น้อยเป็นศิษย์สายตรงของป้าผู้ แนนอนว่า ต้องมีช่องทางที่จะล่วงรู้ความลับเหล่านี้

เดือนแปดของทุกปีจะมีการประกาศคัดเลือกหญิงงามเข้าวังหลัง เป็นระเบียบที่สืบทอดมาจากราชวงศ์ก่อน ไทเฮาจึงออกคำสั่งให้ปฏิบัติตามระเบียบเดิม แนนอนว่าฮ่องเต้ย่อมไม่มีเหตุผลคัดค้าน นี่เป็นครั้งแรกที่ท่านที่ปรึกษาและท่านรองเจ้ากรมวังได้กลับมารับหน้าที่ จึงมิกล้าละเลย พยายามค้นหาอย่างหนัก ถึงสี่ห้าเดือน ก่อนส่งรายชื่อขึ้นมา เมื่อปีก่อนจึงถือโอกาสรับพระสนมคนใหม่ เข้าวัง เพื่ออุ้มเตี้ยงให้ฮ่องเต้และคลอดรัชทายาท

รายชื่อสิบอันดับแรกเป็นสตรีชั้นสูงของเผ่าจิวหลี่ที่มีสายเลือดสูงส่งกว่าผู้อื่น ไทเฮาคัดเลือกด้วยตนเอง เย่จินจึงมีอาจคัดค้าน แต่ ‘กวนซู้อี’ ผู้นี้เป็นเทพเซียนมาจากที่ใดถึงสามารถดัดจริตชั้นสูงทั้งหมดได้

นางไล่คนที่ผู้น้อยออกไป พึมพำว่า “หยงเหอ นำความไปบอกท่านพ่อว่า ให้สืบเรื่องของกวนซู้อีผู้นี้ให้ดี”

ราษฎรของชนเผ่าจิวหลี่ล้วนเป็นนักรบ ขอเพียงยื่นดาบให้เล่มหนึ่ง ไม่ว่าชาย หญิง ผู้เฒ่า หรือเด็กต่างสามารถออกรบได้ ดังนั้นสตรีส่วนใหญ่ในเผ่าจะมีรูปร่างใหญ่ล่ำสัน มีถ้อยคำและการกระทำเปิดเผย ไม่อ่อนโยนอ่อนหวานอย่างสตรีจิงหยวน เฉลียวกับคนหยาบคายที่ไม่ค่อยรู้หนังสือ เย่จินไม่กลัวถึงอย่างไรนางก็ได้ชื่อว่าหญิงงามอันดับหนึ่งของจิงหยวน และยังเป็นยอดสตรีผู้ปราดเปรื่อง ขอเพียงบุรุษในแผ่นดินตาไม่บอด ไม่มีทางทิ้งหยกงามแล้วไปคว้ากากเหล้า^{*} เป็นแน่ นอกจากนี้ ฮ่องเต้เจิ้งหยวนก็ชอบศึกษาเกี่ยวกับ

^{*} อุปมาว่า ไม่มีค่าแม้แต่น้อย

ชนชาติอื่น ในวังหลังมีเพียงนางที่เข้าใจว่าเขาพูดเรื่องใดและคิดอะไรอยู่ เขามักชมว่านางเป็นหญิงงามที่ฉลาดหลักแหลม เห็นได้ว่าเป็นข้อได้เปรียบที่สุดของนางในวังหลัง

ทว่ายายแก่ไทเฮาเจ้าเล่ห์ปลิ้นปล้อนคนนั้นไม่อยากจะเห็นนางได้รับความโปรดปรานเพียงคนเดียวเหนือหกตำหนัก จึงเสนอให้คัดเลือกพระสนมจากสองตระกูล หากรับสตรีชาวฮั่นที่อ่านหนังสือจำนวนมาก เปี่ยมด้วยความรู้ความสามารถเข้ามา นางยังจะสามารถรักษาความพิเศษนี้ไว้ได้อีกหรือ พอตระหนักได้เช่นนี้ ในใจของเย่จินก็กระวนกระวายเล็กน้อย ปลายนิ้วลูบไปหน้าของตนเองโดยไม่รู้ตัว

นางไม่ค่อยมั่นใจในความรู้ความสามารถของตนนัก เพราะชื่อเสียง “ยอดสตรีผู้ปรารถนาเปลี่ยน” ถูกเล่าลือออกมาจากกองทัพ อีกทั้งเหล่าทหารของเผ่าจิวหลี่ก็ไม่รู้จักชื่อนี้ ไฉนเลยจะรู้ว่าอะไรคือร่ำเรียนมามากอย่างแท้จริง แต่ถ้ามองถึงรูปโฉม ไม่ใช่ว่าเย่จินโอ้อวดตนเอง มีชีวิตอยู่มาสามสิบปี นางยังไม่เคยเห็นสตรีใดงดงามกว่านาง

นางกำนัลออกไปแล้ว เย่จินก็พึมพำกับตนเอง “ถ้าแม้แต่เจ้า ฮ่งเต๋ ยังไม่ทอดพระเนตร แล้วเขายังจะสนพระทัยใครได้อีก เย่จินอย่าตกใจ ฮ่งเต๋ต้องเป็นของเจ้า ตำแหน่งนั้นก็ต้องเป็นของเจ้า ทุกอย่างที่เขายอมสละทิ้งและทุกอย่างที่จะได้รับนับว่าคุ้มค่า” นางเดินไปข้างหน้าต่าง มองตำหนักเลี้ยวผางที่ประทับของฮองเฮา แวดตาเต็มไปด้วยความทะเยอทะยาน

ตระกูลกวนพัทอยู่ที่วัดเจ็วอินเกือบหนึ่งเดือน ในที่สุดบ้านที่ซื้อใหม่ก็ซ่อมแซมเสร็จแล้ว และได้เลือกฤกษ์งามยามดีไว้วันหนึ่งเพื่อย้ายเข้า กวนชู่ไต้เดินไปเดินมาอยู่ในห้องใหม่ด้วยสีหน้าสับสนและคิดถึง

หลังจากยืนยันมาสามสิบกว่าวัน นางก็ค่อย ๆ มั่นใจว่านางกลับชาติมาเกิดใหม่จริง ๆ บางทีภาพลวงตาที่สร้างขึ้นในคันท่องวัฏสงสารก็กลายเป็นจริงได้ นางไม่อยากจะพลาดโอกาสที่จะเปลี่ยนชะตากรรม ครั้งนี้นางจะไม่ยอมเหยียบย่างเข้าตระกูลจ้าวแม่ครึ่งก้าวและไม่อยากเห็นหน้าของจ้าวลูหลี่อีก

เพิ่งจัดสัมภาระเสร็จ จึงซื้อ^๑สั่งให้หญิงรับใช้ส่งวัยมาเรียกนาง บอกว่ามีเรื่องสำคัญจะปรึกษา กวนชู่อีรู้ว่าท่านเมื่อยากจะพูดเรื่องใด อุดอันทายใจในใจไม่ได้

เข้าไปในห้อง จึงซื้อยื่นเทียบเชิญสองสามใบมาให้ “เพราะท่านยาของเจ้าเสียชีวิตจึงต้องไว้ทุกข์สามปี ไม่ทันรู้ตัวเจ้าก็อายุสิบแปดแล้ว ทำให้พลาดเรื่องสำคัญในชีวิตของเจ้าไป เดิมทีแม่คิดจะให้เจ้าเลือกคนที่ประพุดดี มีคุณธรรมจากบรรดาลูกศิษย์ของท่านพ่อของเจ้า แต่คิดไม่ถึงว่า ท่านปู่จะตัดสินใจขึ้นเหนือมาเมืองเยียนจิง ยามนี้พวกเรายังไม่คุ้นเคยกับชีวิตที่นี่ แต่เพราะไม่อยากให้เจ้าต้องเสียเวลาอีก แม่ก็ได้แต่พาเจ้าไปงานเลี้ยงสองสามครั้ง เพื่อจะเจอคนที่เจ้าต้องตาต้องใจ เจ้าลองเลือกดูจากเทียบเชิญพวกนี้ ล้วนแต่เป็นคุณชายที่มีอายุเหมาะสม คุณชายรองของตระกูลโจว...”

ฟังคำพูดแบบนี้ไหลไพล่ดับของมารดาแล้ว แวดตาของกวนชู่อีหม่นลง นางนึกถึงอดีต ชาติก่อนจำวลู่หลี่ต้องใจนางจากงานเลี้ยงงานหนึ่ง เดิมทีหากอาศัยแค่ชาติตระกูลของตระกูลกวนแล้ว ไม่มีทางผูกสัมพันธ์กับเงินเป่ยโหวที่สูงศักดิ์ได้ ตอนแรกท่านพ่อ ท่านแม่ และท่านปู่ลังเลอยู่ไม่น้อย หลังจากพิจารณาความรู้ความสามารถและคุณสมบัติของจำวลู่หลี่แล้วถึงได้ตอบตกลงด้วยความยินดี ทว่าเมื่อนางแต่งงานไปแล้วถึงได้รู้ว่าสิ่งที่จำวลู่หลี่พึงใจในตัวนางคือ ชาติตระกูลอันต่ำต้อยและความรู้มารยาทของนาง เขาไม่ได้คิดจะหาภรรยาแต่หาบ่าวรับใช้ที่ดูแลบุตรชายบุตรสาวและปรนนิบัติมารดาของเขา ฐานะยิ่งต่ำต้อยก็ยิ่งอดทนได้มาก นับว่าดีต่อตนเอง

แต่น่าขันที่นางทำทุกอย่างที่เขาร้องขอ แล้วสิ่งที่ได้รับกลับคืนมาเป็นความไม่จริงใจและเจตนาร้ายถึงขั้นสังหาร ยามนี้ได้รับโอกาสอีกครั้ง นางไม่คิดจะแก้แค้น ปรารถนาเพียงใช้ชีวิตอย่างสงบสุข ในชาตินี้ผู้ใดจะได้เป็นคู่หมั้นของเงินเป่ยโหว ใครจะรักใคร่ เกี้ยวอันใดกับนางด้วย

^๑ซื้อ แปลว่า นามสกุล ใช้เรียกต่อท้ายสกุลเดิมของหญิงที่แต่งงานแล้ว

กวนชู่อี เลือกเทียบเชิญต่าง ๆ นางหยิบแผ่นไฉ่ขึ้นมาจั่งซื่อก็จะสาธยายถึงคุชช่ายบ้านนั้นให้ฟัง เห็นได้ชัดว่าคงส่งคนไปสืบทามแล้ว ในชีวิตนี้นางมีกวนชู่อีเป็นบุตรเพียงคนเดียว การแต่งงานของบุตรมีอาจไม่ไยดีได้

แต่การสอบถามจากแม่สื่อหรือเพื่อนบ้านละแวกใกล้เคียงจะแม่นยำได้อย่างไร ส่วนใหญ่ล้วนเป็นถ้อยคำที่ชื่นชมเกินจริง ขณะที่กวนชู่อีตั้งใจฟังก็ถอนหายใจเสียบ ๆ บุรุษที่อายุเหมาะสมเจ็ดแปดคนนี้ ตามที่นางรู้มาในชาติก่อนอย่างน้อยมีหกคนที่มือนู่มากมาย หลังบ้านรุ่มรวย และมีอีกคนที่ตายตั้งแต่อายุยังน้อย ฐานะทางครอบครัวของพวกเขาเหมาะสมกับตระกูลกวน แม้ไม่มีอำนาจและทรัพย์สิน ใช้ชีวิตอย่างอัตคัดขัดสน แต่พวกเขาก็ยังรับอนุเข้ามาเรื่อย ๆ รวากับกำลังเปรียบเทียบกับคนที่มีฐานะสูงกว่า ไม่ใช่สามีที่จะฝากฝังชีวิตไว้ได้

สตรีในขณะนี้มีสถานะบางอย่างที่ยากจะขจัด หลังจากนี้อีกสี่ห้าปี เมื่อแนวคิดสวิแพร่หลายเมื่อไร แนวคิดที่จะ “ดำรงความยุติธรรม ขจัดความปรารถนาของมนุษย์” จะทำให้เกิดสุภาพบุรุษจอมปลอมขึ้นจำนวนมาก และทำให้เกิดการกดขี่และทำร้ายสตรีเพิ่มมากขึ้นด้วย

กวนชู่อีเคยมีประสบการณ์มาแล้วครั้งหนึ่ง จึงมองการแต่งงานว่าเป็นเส้นทางอันตราย ไฉนเลยจะกล้ากระโดดลงขุมนรกอีก แต่นางมีอาจบอกกล่าวสิ่งที่ตนเคยเผชิญให้มารดาฟังได้ ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็ตอบว่า “ท่านแม่ การแต่งงานจะต้องเข้าใจครอบครัวของอีกฝ่ายอย่างลึกซึ้ง เพื่อไม่ให้หลังแต่งงานไปแล้ว

ลูกได้รับความไม่เป็นธรรมอย่างไรสาเหตุโดยไม่มีที่ให้อภัยทุกข์ ท่านปู่กับท่านพ่อ มีลูกศิษย์มากมาย จะต้องมีลูกศิษย์ที่เดินทางมาเยียนถึงหลายคน ท่านค่อย ๆ พิจารณาเหตุเกิดเจ้าคะ การแต่งงานเป็นเรื่องสำคัญ จะต้องรอบคอบ ลูกยอม เสียเวลาอีกสามปี แต่จะไม่ยอมให้เกิดความผิดพลาดอย่างเด็ดขาดเจ้าคะ”

จิ้งจอกไม่ยอมให้ลูกสาวลำบาก ตอนอยู่บ้านเป็นคุณหนูสูงศักดิ์ แต่พอ แต่งไปแล้วก็กลายเป็นลูกสะใภ้ แต่งกับคนที่ไม่รู้จักรักพินพิบัติ ไม่รู้ว่าจะถูกพ่อแม่ สามีและสามีโขกสับอย่างไรบ้าง มิสู้แต่งกับลูกศิษย์ของสามี ตามคำกล่าวที่ว่า “เป็นอาจารย์หนึ่งวันดังบิดาชั่วชีวิต” เขาไม่มีทางปฏิบัติต่อนางอย่างไม่เป็นธรรมแน่

คิดได้เช่นนี้ จิ้งจอกรีบเก็บเทียบเชิญและเตรียมเขียนจดหมายปฏิเสธ นาง ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนยิ้มกล่าว “โชคดียที่เจ้าเดือนสดีแม่ ทำให้แม่นึกถึงศิษย์พี่สี่ ของเจ้า ไม่กี่วันก่อนเขาเข้าเมืองหลวงเช่นกัน แม่ฐานเขาบ้านจะลำบาก แต่ก็ มีความรู้ความสามารถและบุคลิกโดดเด่น บิดามารดาเป็นคนจิตใจดีงาม ไม่รู้ว่า เจ้าจะยอมทนลำบากได้หรือไม่”

ความยากจนจะนับเป็นความลำบากได้อย่างไร กวนซู่อียิม ขณะจะพยักหน้า ก็ชะงักไป ความจริงศิษย์พี่สี่นับเป็นชายชาติตรีที่หาได้ยากในโลกนี้ เป็นคน เทียงธรรม ตรงไปตรงมา เปี่ยมด้วยความรู้ความสามารถ ทั้งยังรักเดียวใจเดียว ต่อภรรยา ถ้าแต่งกับเขา แม้ทุกวันนี้จะมีชีวิตอย่างยากลำบาก แต่ก็ยังดีกว่า มีชีวิตสุขสบาย ได้เสพสุขกับอาหารสเลิศ สวมใส่เสื้อผ้าอาภรณ์หรูหราในจวน เงินเปย์โหว

แต่ปัญหาคือ ชาติก่อน ภรรยาของเขาเป็นคนอื่น สองสามีภรรยารักใคร่ กลมเกลียวราวกับดินล่อสอตประสาน* ครองคู่จนผมขาวโพลน ถ้าตอบรับ ในยามนี้ก็เหมือนไปแย่งโชคชะตาของผู้อื่น เหมือนตนโชคไม่ดี แต่ไปแย่งโชคดี ของผู้อื่น กวนซู่อียิมอาจทำได้ ในความทรงจำ บุรุษอย่างศิษย์พี่สี่เป็นคนที่ สามารถพึ่งพิงได้ชั่วชีวิตและหาได้ยากยิ่งในโลกนี้ พลัดโอกาสครั้งนี้ไป บางที นางอาจจะตกลงในโคลนตมอื่น กวนซู่อียิมคิดแล้วคิดอีก อุดหนุนหายใจไม่ได้

* อุปมาว่า เข้ากันได้ดีเหมือนเสียงดนตรีที่บรรเลงได้อย่างไพเราะเพราะพริ้ง

“ท่านแม่ ลูกไม่อยากแต่งงานเจ้าค่ะ”

“เป็นสตรีจะไม่ออกเรือนได้อย่างไร หรืออีอีจะอาย” จิ้งซือโอบกอดบุตรสาวแล้วบอประโลม

กวนซูอีรู้ว่าถ้อยคำของตนเหลวไปสักหน่อย จึงเปลี่ยนใหม่ว่า “ท่านแม่ฐานะทางบ้านของศิษย์พี่สียากจน ลูกกลัวว่าจะทนความลำบากไม่ได้ ท่านมองหาคนอื่นเถิด” ครั้งต่อไปค่อยหาข้ออ้างมาปฏิเสธก็ใช้ได้แล้ว ซาตินี้นางยอมเป็นนักพรตหญิง ไม่ขอแต่งงาน

จิ้งซือหยิกแก้มอ่อนนุ่มของบุตรสาว ในใจครุ่นคิดเจิบๆ ทนความลำบากไม่ไหว รังเกียจความจน ชอบความร่ำรวย เช่นนี้ดูไม่เหมือนพุดลอยๆ หรือลูกคนนี้มีชายในดวงใจแล้ว แต่ยายที่จะบอก นางบอกเป็นนัยให้ข้าหาจากลูกศิษย์ของสามี แล้วนางชอบพอกันได้กันเล่า ถ้าไม่ใช่เจ้าสี่ หรือจะเป็นเจ้าหก สงสัยต้องไปเลียบเคียงถามจากหมิงหลันกับหมิงฟางสักหน่อยแล้ว

ขณะที่จิ้งซือ่วนวายกับงานแต่งงานของบุตรสาว หลิวซือ มารดาของเย่เจินก็ยื่นป้ายอนุญาตเข้าวังเพื่อขอเข้าเฝ้าฯ ภายในตำหนักงานเฉียน สองแม่ลูกไล่ทุกคนออกไปแล้วพุดคุยกันลับๆ

“กวนซูอีเป็นเทพเซียนมาจากที่ใดถึงสามารถทำให้ฮ่องเต้ทรงคะนึงหาได้ไม่รู้ว้าย” แวตของเย่เจินดุดัน

“ท่านพ่อของเจ้าสี่มาแล้ว กวนซูอีเป็นหลานสาวของกวนฉีกงว บัญชาคนสำคัญของสำนักขงจื้อ วันนั้นที่วัดเจี๋ยอิน นางกับฮ่องเต้มีวาสนาได้พบกันครั้งหนึ่ง บางทีอาจพึงพระทัยในตอนนั้น” หลิวซือกล่าวอย่างเป็นกังวลว่า “ยามนี้ประกาศไปทั่วแผ่นดิน แต่งตั้งท่านขงจื้อเป็นมหาปราชญ์ เชิดชูสำนักขงจื้อเป็นแนวทางในการสั่งสอนกล่อมเกล่าไอรสสวรรค์ ทั้งยังสร้างวัดขงจื้อขึ้นแถวซานเมือง และเสด็จไปกราบไหว้ด้วยองค์เอง ยามนี้บัญชาคนของสำนักขงจื้อทยอยดำรงตำแหน่งสำคัญ ในฐานะที่เป็นบัญชาคนสำคัญของสำนักขงจื้อ กวนฉีกงวคงได้รับตำแหน่งสูงส่ง ชาวที่ท่านพ่อของเจ้าสี่ได้รับเชื่อถือได้ อีกสองวันฮ่องเต้จะมีราชโองการให้พ่อลูกตระกูลกวนเข้ารับตำแหน่ง แต่งตั้งกวนอว้นฉีเป็นเจ้ากรม

พิธีการ กวนฉีกวงก็ไม่ธรรมดา เป็นราชครู ได้รับยศหมื่นตัน^๒ ทั้งที่ก่อนหน้านี้พวกเขาเป็นเพียงสามัญชน ไร้ซึ่งอำนาจวาสนา”

กล่าวจบ หลิวซือก็เขินเขียวเคี้ยวฟัน เห็นได้ชัดว่าไม่พอใจที่จุ๋จวงตระกูลกวนจะร่ำรวย มีวาสนากะทันหัน

เย่จินสะเทือนใจอย่างรุนแรง กล่าวอย่างตกใจ “เจ้ากรรมพิธีการหรือดูแลการประกอบพิธีกรรมที่สุสานจักรพรรดิ ตำแหน่งสูงส่ง ขณะที่ตำแหน่งราชครูกลับไม่เคยมีมาก่อน ได้รับยศหมื่นตัน มีศักดิ์ฐานะเทียบเท่ามหาเสนาบดี พวกเขาเป็นเพียงสามัญชนจะคู่ควรได้อย่างไร”

หลิวซือรีบคล้อยตาม “ใช่แล้ว ท่านพ่อของเจ้าเป็นพระสละระยังเป็นคนขุนนางอาลักษณ์ ได้รับยศสี่ร้อยตัน เลี้ยงดูครอบครัวยังไม่ได้เลย กวนซู่อียังไม่ได้เข้าวัง ย่องเต็กทรงยกฐานะของตระกูลกวนสูงถึงเพียงนี้แล้ว หรือคิดจะแต่งตั้งนางเป็นของเฮา”

เย่จินปฏิเสธทันที “ไทเฮายังอยู่ สตรีชาวฮั่นไม่มีทางได้เป็นของเฮา”

“แต่ยังมีเจ้าอีกตำแหน่งหนึ่ง เจ้าลืมไปแล้วหรือ” หลิวซือเอ่ยเตือนอย่างเป็นกังวล

จริงด้วย เหนือกว่าเจียววี่ยังมีเจาอี้ นับว่ารองจากของเฮา มีอำนาจเทียมฟ้าสามารถกดหัวนางได้ ย่องเต็กต้องการเผยแพร่แนวคิดขงจื้อ แน่แน่นอนว่าต้องยกตระกูลกวนไว้สูงส่ง แค่ตำแหน่งเจาอี้เขาย่อมยกให้เป็นแน่ หัวคิ้วของเย่จินขมวดแน่นขึ้นเรื่อย ๆ พิมพ์ว่า “ความรู้ความสามารถและรูปร่างหน้าตาของกวนซู่อี้น้อยอย่างไร”

หลิวซือกะพริบตาเล็กน้อย คิดจะพูดเสริมเติมแต่ง แต่บุตรีลี้ภัยเสี่ยงเขียบขาดว่า “บอกความจริงมา! ถ้าท่านจงใจประเมิณนางต่ำ ข้าจะประมาทศัตรูจุดจบของการประมาทศัตรูเป็นอย่างไร ท่านน่าจะรู้ดี”

หลังบ้านยังเต็มไปด้วยแสงดาบเงากระบี่ หลอกหลวงซึ่งกันและกัน มีหรือ

^๒ เป็นมาตราวัดปริมาตรของจีนยุคโบราณ บางครั้งใช้แบ่งชั้นยศของขุนนางและใช้เป็นคำตอบแทนของขุนนาง โดยใช้ข้าวสาร ข้าวสาลี และธัญพืชอื่น ๆ แทนเมื่อยกวัด หมื่นตันนับเป็นขั้นสูงสุดของขุนนาง

ในวังจะไม่เต็มไปด้วยเรื่องโสมม ถ้าบุตรีพลัดไปแม้แต่ก้าวเดียวก็จะพ่ายแพ้ทั้งกระดาน ตระกูลเย่ก็คงพลอยล่มจมไปด้วย คิดได้เช่นนี้หลิวซื่อก็มิกล้าปิดบังอีก กล่าวอย่างร้อนใจว่า “กวนซู่ผู้นั้นเล่าเรียนเขียนอ่านกับกวนฉีกงวตั้งแต่เล็ก กวนฉีกงวเชี่ยวชาญศาสตร์ทั้งหก โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน แม้แต่ทานเพย ปัญญาชนคนสำคัญของสำนักฝ่าเจียยังกล่าวชมว่าเขาคือนักอักษรศาสตร์โดดเด่นแห่งยุค แสดงให้เห็นว่ามีความรู้ความสามารถ...”

ไฉนเลยเย่เงินจะทนฟังเรื่องราวของกวนฉีกงวได้ คิดจะโบกมือตัดบทกลับได้ยืมมารดาเอ่ยว่า “มีคนเคยบอกว่า กวนซู่เีเป็นศิษย์เก่งเด่นเหนืออาจารย์ ความรู้ความสามารถไม่เป็นรองกวนฉีกงว กวนฉีกงวเป็นคนถ่อมตน รอบคอบ พักหน้ายิ้มให้ แสดงให้เห็นว่ายอมรับในความรู้ความสามารถของกวนซู่เี เรื่องนี้เกรงว่าเจ้าจะลืมนางไม่ได้”

มุ่ปากของเย่เงินกระตุกเล็กน้อย ถามต่อว่า “แล้วหน้าตาเล่า”

เห็นสีหน้าหงอนตนของบุตรี หลิวซื่อก็ยิ่งมิกล้าปิดบัง “เจ้าจำบทกวี *โฉมสะคราญ*^๓ ได้หรือไม่ หน้าตาของกวนซู่เีเทียบได้กับองค์หญิงจวงเจียง”

เย่เงินตกตะลึงอยู่ครู่หนึ่ง เอ่ยถามเสียงลั่นว่า “โฉมสะคราญงามสลับ...มือเรียวดุจดุจดุขาว ผิวพรรณเกลี้ยงเกลาดุจไขเทียน ลำคอเพรียวระหงดุจดั่งอ่อนดั่ง ฟันขาวเรียงสวยดุจเมล็ดน้ำเต้า หน้าผากมนคิ้วโค้ง รอยยิ้มพริ้มเพรา ดวงเนตรงามหวาน มีลักษณะเช่นนี้หรือ มีคนหน้าตาเช่นนี้จริงหรือ”

หลิวซื่อพักหน้าอย่างหนักแน่น “แม้กับพวกพี่สะใภ้ของเจ้าเคยไปลอบดูเป็นเช่นนั้นจริงๆ เจ้ากับนางเมื่อเทียบกันแล้วแตกต่างกันเล็กน้อย”

เย่เงินรู้สึกได้ถึงความจริง คำบั่นใจ และจนปัญญาจากถ้อยคำของมารดา ดูท่าคงไม่ใช่แค่ “แตกต่างกันเล็กน้อย” แล้ว แต่เป็นแตกต่างอย่างยิ่งกระมัง แต่ไหนแต่ไรนางมักจะโอ้อวดว่าตนมีรูปโฉมงดงาม จินตนาการไม่ออกจริงๆว่าสตรีที่ล้ำเลิศกว่าตนจะมีลักษณะที่โดดเด่นถึงเพียงใด ความรู้ความสามารถ

^๓ เป็นหนึ่งในบทกวีที่บันทึกอยู่ในคัมภีร์กวีที่บรรยายถึงความงามและฐานันดรอันสูงส่งของจวงเจียง องค์หญิงแคว้นฉีที่แต่งงานกับเว่ยจวงกง

สู้ไม่ได้ รูปร่างหน้าตาก็สู้ไม่ได้ บัดนี้แม้แต่ชาติตระกูลก็ยังเหนือกว่า หากรอให้กวนซู้อีเข้าวัง นางจะมีชีวิตรอดได้อย่างไร หลายปีที่ผ่านมานางล่องเงาไถเฮาและบรรดาพระสนมไปทั่ว หากเห็นนางสูญเสียความโปรดปราน คนพวกนี้จะต้องเหยียบย่ำ ไม่มีทางละเว้นนางเป็นแน่

ขณะที่เย่จินไม่สบายใจ หลิวซือก็กล่าวปลอบว่า “เจ้าอย่าเพิ่งคิดมาก ยังไม่เลวร้ายถึงขั้นนั้น ยามนี้ยังต้องเฝ้ารักษาพยาบาล ขอเพียงเจ้าให้กำเนิดพระโอรสสักองค์ อาศัยความดีความชอบนี้จะต้องได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้านี่แน่ ยังต้องโปรดเจ้าคนเดียวนานหลายปี พระทัยที่ลึกซึ้งยิ่งจะมีผู้ใดเทียบได้อีก ยามนี้เจ้าต้องสู้จนเข้าไว้”

พอกกล่าวถึงทายาท แวดตาของเย่จินขมขึ้น นางรีบอำพรางเพราะกลัวว่ามารดาจะมองบางอย่างออก

หลิวซือไม่ทันสังเกต กล่าวต่อว่า “แม้ระยะนี้จึงซื้อกำลังหาคุณครองให้กวนซู้อี แต่อีกไม่นานไถเฮาก็จะทรงคัดเลือกหญิงงามเข้าวัง การแต่งงานนี้ไม่มีทางสำเร็จ แม้กับท่านพ่อของเจ้าหรือกันแล้ว คิดจะถอนคืนได้กระหะ^๔ ทำลายชื่อเสียงนางให้ต่างพร้อย”

เย่จินครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วโบกมือ “ไม่ได้! ข้าเคยอยู่ชายแดนกับฮองเต๋มาสองปี แม้จะเดาพระตำริของเขาไม่ออก แต่ก็พอรู้วิธีการลงมือของเขา ในเมื่อเขาตัดสินพระทัยจะให้พ่อลูกตระกูลกวนรับตำแหน่ง จะต้องมีการบัญชาให้ส่งคนไปจับตาดูพวกเขาตลอดเวลาเป็นแน่ ถ้าในเวลาสำคัญเช่นนี้กวนซู้อีเกิดเรื่องขึ้น ฮองเต๋จะต้องทรงสืบสาวราวเรื่องจนถึงที่สุด พวกท่านจะรอดพ้นพระเนตรพระกรรณของฮองเต๋ได้หรือ”

หลบหูหลบตาของฮัวเจิ้งเจ้อหรือ เกรงว่าคงมีแต่ผีสาวเทวดาเท่านั้นที่กล้าตอบคำถามนี้ ได้เหล่านี้ขอเพียงเขาต้องการ แม้แต่เรื่องที่ไม่มีความรู้ที่ก็จะรู้ก็สามารถรู้ได้

“แล้วจะทำอย่างไร จะให้กวนซู้อีเข้าวังอย่างราบรื่นหรือ” หลิวซือร้อนใจ

^๔อุปมาว่า ตัดไฟแต่ต้นลม

“นางไม่มีทางเข้าวังได้เด็ดขาด!” เย่จินหลับตาลง ลืมตาขึ้นอีกครั้งก็โบกมืออย่างอ่อนแรง “ท่านกลับไปก่อนเถิด อย่าให้ท่านพ่อรีบร้อนลงมือ เขาเป็นเพียงขุนนางอภลักษณ์เล็ก ๆ จะทำเรื่องใหญ่อะไรได้”

“ตำแหน่งขุนนางของเขาสักก็จริง แต่ชั่วคืออย่างไรเจ้าก็เป็นถึงเจ้ายอวี่ คอยเป่าพระกรรณช่องเต้าบ่อย ๆ พวกเราก็ได้เลื่อนขั้นแล้วมิใช่หรือ” หลิวซือยังคิดจะพูดต่อ แต่นางกำนัลชั้นสูงสองคนมาเชิญออกไปเสียก่อน

เย่จินครุ่นคิดอยู่นานมาก ในที่สุดก็ค่อย ๆ คลี่แผ่นกระดาษฯ แล้วจับพู่กันเขียนขอร้องใครบางคน จะให้กวนซู้อีเข้าวังไม่ได้เด็ดขาด เช่นนั้นก็ให้นางแต่งงานไปก็สิ้นเรื่อง หากนางชี้แนะให้เห็นว่าการแต่งงานของกวนซู้อีหาได้ยากในโลกนี้ไม่แน่ว่าภายภาคหน้ากวนซู้อีอาจจะก้มหัวขอขอบคุณนางด้วยซ้ำไป

จากนั้นเย่จินก็วางพู่กันลง แล้วหัวเราะเบา ๆ

หลังจากเกลี้ยกล่อมท่านแม่ว่าไม่ต้องรีบร้อนหาคู่ครองให้ตนเองได้สำเร็จ กวนซู่ก็อยู่อย่างสบายใจหลายวัน วันนี้ขณะที่นางกำลังฝึกคัดตัวอักษรอยู่ในห้องอุ่น หมิงหลันก็สาวเท้าเข้ามา ในมือถือเสื้อคลุมผ้าฝ้ายตัวหนึ่ง “คุณหนู รถม้าเตรียมพร้อมแล้ว ฮูหยिनรอต่านอยู่หน้าห้องโถงเจ้าค่ะ”

เพราะช่องเต้เซ็งหยวนเกิดทุนแนวคิดขงจื้ออย่างยิ่ง จึงได้สร้างวัดขงจื้อแถวซานเหมิง ทางตอนใต้ของเซาหมิ่นเต๋อ เบื้องบนทำอะไร เบื้องล่างก็ปฏิบัติตาม หลายวันที่ผ่านมามีคนทยอยไปกราบไหว้มหาปราชญ์ไม่ขาดสาย ในฐานะที่เป็นปัญญาชนของสำนักขงจื้อ แน่หนอนว่ากวนฉีกงวและกวนอว็นฉีก็มีอายุน้อยหน้า จึงกำชับให้จิ้งซื่อตัมเนื้อลูกแพะไปเซ่นไหว้เพื่อแสดงความจริงใจ คนทั้งสองถือโคมไฟออกจากบ้านตั้งแต่ยามอัน^๑ เตรียมปิ่นขึ้นเขา ขณะที่สองแม่ลูกนั่งรถม้าตามหลังไป

กวนซู่ฮั้วสวมเสื้อคลุม เดินท่ามกลางเกล็ดหิมะที่โปรยปราย แม้ผีเท้าจะเชื่องช้า ความคิดกลับพริ้งพริ้วไม่ขาดสาย แต่การเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยทุกอย่างคล้ายจะไม่เหมือนเดิม วันนั้นท่านปู่ไม่ได้สะเทือนใจจนลึ้มปวย เอาแต่นอนชมอยู่บนเตียง ไม่ได้ถูกคนถากถางเหน็บแนม หรือมีชื่อเลียงฉาวโฉ่ ในยามนี้เขายังเป็นผู้นำของสำนักขงจื้อและยังเป็นนักอักษรศาสตร์ที่ทุกคนเลื่อมใส บิดา

^๑ เวลา ๓.๐๐-๕.๐๐ น.

ก็ไม่ใช่เป็นจำต้องเฝ้าอยู่ข้างเตียงทุกวันจนได้รับฉายา “เตาหัดหัวอยู่ในกระดอง” ซึ่งนับแต่นั้นก็อับอายจนอยากแทรกแผ่นดินหนีแล้ว

บัดนี้พวกเขาใช้การเขียนตัวอักษรผูกมิตร รู้จักสหายมากมาย ถึงจะไม่ได้เป็นขุนนาง แต่ก็สามารถมีชีวิตมั่นคงไปชั่วชีวิต

นึกถึงชาติก่อนที่ท่านปูมาทวงความเป็นธรรมแทนนางที่หน้าจวนเงินเป่ยโหว ด้วยร่างกายที่อ่อนแอ แล้วโกรธจนเป็นลมไป นึกถึงท่านพ่อท่านแม่ที่ไม่เชื่อการใส่ร้ายป้ายสีของคนตระกูลจ้าว ต่อสู้จนศีรษะแตกโลหิตไหลรินเพื่อต้องการให้นางหย่าจนเกือบถูกลบชื่อออกจากตระกูล นึกถึงท่านปู ท่านพ่อ ท่านแม่ที่ถูกผู้คนหัวเราะเยาะเมื่อรับนางกลับบ้านเดิมมาอยู่เรือนข้าง กวนซู่อีกก็น้ำตาคลอเบ้า

ชาตินี้นางไม่ต้องทนกับการถูกข่มเหงรังแก ถูกดูถูก และทุกข์ทรมานเมื่อคิดได้เช่นนี้ นางรีบกะพริบตาเพื่อขับไล่ น้ำตาอย่างรวดเร็ว แล้วเดินไปหาจิ้งจอกที่ยืนยิ้มน้อย ๆ อยู่ตรงระยะเบี่ยงทางเดิน

สองแม่ลูกนั่งรถม้าอูเฟิงที่สั้นโคลงเคลง แล้วมุ่งหน้าสู่เซาหมิ่นเต๋อ แม้หิมะจะตกหนัก แต่เพราะฮองเต้เซ่งหยวนไปกราบไหว้มหาปราชญ์อยู่บ่อยครั้ง พื้นถนนจึงถูกอาซาเหล็กที่ผ่านไปผ่านมาเหยียบย่ำจนราบเรียบ ทั้งยังมีแรงงานที่ถูกบังคับให้มาทำความสะอาดทุกสองชั่วยาม ทำให้เดินไม่ยาก เมื่อมาถึงเซิงเซา รถม้าค่อย ๆ จอดข้างถนน ได้ยินเสียงเด็กสาวร่ำให้ดังมาจากด้านนอก

“เกิดเรื่องอันใดขึ้น” จิ้งจอกสอบถามผ่านม่านไม้ไผ่

“เรียนสุหยิน ไม่รู้ว่าเป็นรถม้าของตระกูลใด ล้อรถเลี้ยวอยู่กลางทาง ยามนี้ไปที่ใดไม่ได้ คุณหนูของบ้านนั้นหนาวจนตัวแข็งจึงเอาแต่ร่ำไห้ น่าสงสารยิ่งนักขอรับ” สารึกกล่าวด้วยความสงสาร

จิ้งจอกเลิกม่านขึ้น เห็นรถม้าอูเฟิงไม่เก่าไม่ใหม่คันหนึ่งจอดอยู่ด้านหน้าสารึกเดินไปเดินมา สีน้าเต็มไปด้วยความร้อนใจคล้ายจนปัญญา เจ้านายกลัวหนาวจึงมีกล้าลงจากรถ แต่เสียงร่ำไห้ที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม ประเดี๋ยวดังประเดี๋ยวย่อเยวออกมา ทำให้คนรู้สึกไม่สบายใจจริง ๆ

จิ้งชื้อได้รับอิทธิพลจากพ่อสามีและสามี มักใช้คำพูดที่ว่า “อย่าทำชั่วเพราะคิดว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย อย่าละเว้นการทำความดีเพราะคิดว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย” มาเตือนใจตนเองอยู่บ่อยครั้ง ทันใดนั้นก็กล่าวว่า “หลี่เหวิน เจ้าเข้าไปดูวารถม้าของพวกเราซ่อมได้หรือไม่ เกาหง เจ้าเข้าไปทักทาย ถ้าในรถเป็นสตรีทั้งหมดก็ไปเชิญพวกนางให้ร่วมเดินทางด้วยกัน”

ยามนี้ข้อห้ามระหว่างชายหญิงยังไม่เข้มงวดเท่ายุคหลัง ชายหญิงโดยสารรถม้าคันเดียวกันสามารถพบเห็นได้บ่อยครั้ง ดังนั้นจิ้งชื้อถึงได้สั่งเช่นนี้ กวนชู่อิมองข้ามไหล่ของมารดาผ่านช่องว่างของม่านไม้ไผ่ออกไป อดขมวดคิ้วเล็กน้อยไม่ได้ รู้สึกว่าสารถีน้าตาคุ้นๆ เหมือนเคยเห็นที่ใดมาก่อน

สาวใช้ของจิ้งชื้อที่ชื่อเกาหงวิ่งเข้าไปสอบถามผ่านม่าน พุดสองสามประโยค หญิงวัยกลางคนที่แต่งกายหรูหราบางหนึ่งจูงคุณหนูน้อยอายุสิบสองสิบสามคนหนึ่งลงมา คุณหนูน้อยมีดวงตากระจ่างใส ฟันขาวสะอาด แก้มอมชมพูทางตาแดงเล็กน้อยและน้ำตาลอบบ้าง ทำให้คนเห็นทั้งรักและสงสาร

จิ้งชื้อเห็นแวบแรกก็รู้สึกเอ็นดู เลิกม่านขึ้นแล้วตะโกนว่า “ตุลิว ใบหน้าเล็กๆ แข็งไปหมดแล้ว รีบขึ้นมาเถิด จะได้อุ่น!” นางไม่ทันสังเกตใบหน้าซีดขาวของบุตร

มีนาถึงคันทันหน้าสารถีนั่น ที่แท้ก็คนรู้จักเก่า จากนั้นไม่นานกวนชู่อื่ก็เก็บท่าทางผิดปกติ มองคนทั้งคู่ที่เดินชวนเช็ดด้วยท่าทางสงบนิ่ง

หลังจากเกาหงช่วยประคองหญิงวัยกลางคนและคุณหนูน้อยขึ้นรถม้าแล้ว ทั้งคู่ก็ก้มคำนับขอบคุณจิ้งชื้อ ก่อนหันไปมองกวนชู่อื่ ดวงตาหอปรกายตื่นตะลึง กวนชู่อื่กับพวกนางมีความสัมพันธ์กับจวนเจิ้นเปย์โหวอย่างใกล้ชิด เกรงว่าคงจะหลบไม่พ้น คนหนึ่งคือหลิวชื้อ มารดาของเย่เจิน อีกคนคือบุตรของเย่เจิน จ้าวฉุนชี่

แม้จะลอบเฝ้าสังเกตกวนชู่อื่บ่อยครั้ง แต่เมื่อได้ใกล้ชิด หลิวชื้อยังคงตื่นตะลึงกับความสง่างามและความสุภาพเรียบร้อยของนางอยู่ดี ในใจคิดว่าถ้าเปลี่ยนเป็นบุรุษเดินเข้ามา เกรงว่าวิญญูณคงหลุดลอยไปแล้ว ไม่น่าแปลกใจว่าเหตุใดช่องเตี้ยถึงให้เกิดตริตรัฐลกว่ามากเพียงนั้น ที่แท้ก็สร้างชื่อเสียงและอิทธิพล

เพื่อให้นางได้เข้าวัง พิเศษขนาดนี้ยังไม่สมควรปล่อยให้นางเข้าไป หาไปแล้วบุตรีของนางคงไม่มีที่ให้ยืน

ตระหนักได้เช่นนี้ หลิวชื้อกับจ้าวฉุนซีแลกเปลี่ยนสายตากัน จากนั้นก็เสริมทำเป็นซาบซึ่งจนน้ำตาไหลพรากและพยายามตีสนิทกับจิ้งชื้อ

ชาติก่อนกวนชู่อึ้งมองทุกอย่างตื่นขึ้น ชาตินี้แน่นอนว่าจะไม่ถูกคนในกาลก่อนหรือเรื่องราวในกาลก่อนมารบกวนจิตใจ

นางเอี่ยมมือออกไป ค่อยๆ รินชาร้อนสองจอก กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ทั้งสองท่านเชิญ” ในเมื่อมาแล้ว นางก็ไม่มีเหตุผลจะขับไล่

กวนชู่อึ้งสวมชุดกระโปรงสีฟ้าอ่อนเรียบง่าย แขนเสื้อกว้างยกขึ้นเล็กน้อย เผยให้เห็นข้อมือเรียวยาว ไม่ประดับทอง เงิน และหยก แต่ก็นับว่างามพอแล้ว ความงามนี้จากผิวหนังซีมหะลุเข้าไปถึงกระดูกและเลือด รวบรวมความหอมหวานของผลท้อและผลชิง ทำให้ใจคนหวนไหว ไม่น่าแปลกที่ทุกคนกล่าวว่า “ความงามอยู่ในกระดูก ไม่ได้อยู่ที่ผิวหนัง” ที่แท้ก็เป็นเพราะเหตุนี้ เสียงไพเราะอ่อนหวานโดยกำเนิดของนางเจือความอ่อนโยนนุ่มนวล พุดยามปกติยิ่งดี แต่หากจิตใจลดเสียงต่ำและพูดจาอ่อนโยน แม้แต่หลิวชื้อและจ้าวฉุนซีที่เป็นสตรียังยากต้านทาน ทั้งสองคนลุบไบนุที่ซา แล้วยกถ้วยชาขึ้นกล่าวขอบคุณ ขณะหลุบตาจิบชา ดวงตาฉายแววคมกล้า

กวนชู่อึ้งมองท่าทางผิดปกติของพวกนางทั้งถ้อยคำและการกระทำอยู่นานแล้ว จึงลอบคาดเดาจุดประสงค์ในการมาของพวกนางเงิบๆ อาศัยอำนาจและอิทธิพลของจวนเจิ้นเปย์โหว ไฉนถึงให้คุณหญิงนั่งรถม้าอู๋เฟิงที่สามัญชนใช้กัน นางจำได้ว่าจ้าวฉุนซีมีรถม้าสีแดงทองคันหนึ่ง พยายามไถ่อดไปตามถนนเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้คน ไฉนเลยจะเหมือนในยามนี้ เพียงพูดแต่ว่าตนแซ่จ้าวกลับไม่เอ่ยถึง “เจิ้นเปย์โหว” สามคำนี้ คล้ายจงใจปิดบังฐานะ นางคิดจะทำอันใดกันแน่

ขณะที่กวนชู่อึ้งพยายามคาดเดาก็รับมือกับจ้าวฉุนซีที่ท่าทางบริสุทธิ์ไร้เดียงสาไปด้วย ไม่นานก็มาถึงวัดขงจื้อโดยไม่รู้ตัว บุรุษรูปร่างสูงโปร่งท่าทางสูงศักดิ์ผู้หนึ่งได้รับ

รายงานจากบ่าวรับใช้ก็ยื่นถือร่มคอยอยู่ข้างประตู ใบหน้าเต็มไปด้วยความกังวล เห็นรถม้าจอดลง เขาสาวเท้าไปข้างหน้าสองก้าว ประคองบุตรและแม่ยาย แล้วกล่าวขอบคุณจึงซื้อผ่านม่านรถม้า

เห็นเขามีหน้าตาหล่อเหลาไม่เป็นสองรองใคร จึงซื้อพลันเกิดความรู้สึกดีด้วย กวนซู่ฮั้วสวมหมวกคลุมหน้า ลงจากรถม้าพร้อมมารดาอย่างไม่สะทกสะท้าน จากนั้นพยักหน้าให้เขาเล็กน้อย ยามที่เห็นจ้าวฉุนซีในช่วงขณะนั้น นางก็รู้แล้วว่าจ้าวหลูหลี่ต้องอยู่ที่วัดขงจื้อ จ้าววังซูและจ้าวฉุนซีเป็นบุตรชายบุตรสาวที่สำคัญยิ่งของจ้าวหลูหลี่ ผมร่วงเพียงเส้นเดียวยังปวดใจอยู่นาน แล้วจะปล่อยให้พวกเขาออกจากजनตามลำพังได้อย่างไร การแต่งงานของนางกับคนผู้นี้แต่ไหนแต่ไรก็ไม่ได้มีความรักลึกซึ้งต่อกัน แม้ใจจะเคยหวนไหว แต่เป็นเพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น จากนั้นถูกความเข้าใจผิดและการสบประมาทต่างๆ นานาจัดไปสิ้น

ชาตินี้ได้เจอกันอีกครั้ง กวนซู่ฮั้วไม่ได้รักหรือแคร์เขา สามารถเผชิญหน้ากับเขาได้อย่างใจเย็น ครั้นจึงซื้อผู้กระตือรือร้นและเปิดเผยพูดคุยกับจ้าวหลูหลี่ถึงได้รู้ว่าเขามีฐานะเป็นถึงเงินเป๋ยโหว

“ผู้น้อยคารวะท่านโหว เป็นเรื่องเล็กน้อยเท่านั้นเอง ท่านโหวไม่ต้องเป็นห่วงพิธีเช่นโหวไ่กลั้จะเริ่มแล้ว ผู้น้อยขอตัวก่อน” ท่าทางกระตือรือร้นของจิ้งจิ้งหายไป ยอบกายคารวะเสร็จก็จากไปทันที กวนซู่ฮั้วนั่งเฉยไม่พูดไม่จาตั้งแต่ต้นจนจบ และเพราะสวมหมวกคลุมหน้าไว้จึงเห็นสีหน้าไม่ชัด แต่จากท่าทางของนางที่เดินไปยังประตูใหญ่ เห็นได้ชัดว่านางจากไปอย่างรีบร้อน

เห็นปฏิกริยาผิดปกติของทั้งคู่ หลิวซื่อกับจ้าวฉุนซีก็ตกใจ พวกนางคิดว่าหลังจากเห็นจ้าวหลูหลี่แล้ว สองแม่ลูกตระกูลกวนจะต้องเข้ามาเกะเกะ คัดไม่ถึงว่าจะรังเกียจถึงเพียงนี้ ต้องรู้ว่าจ้าวหลูหลี่ไม่เพียงมีฐานะสูงส่ง แต่ยังได้ชื่อว่าเป็นชายรูปงามที่มีชื่อเสียงระบือไกล ถ้าจะแต่งงานใหม่อีกครั้งก็ยังมีผู้คนวัยกำดัดไม่น้อยที่อยากแต่งงานเข้ามา แม้แต่สตรีชนชั้นสูงยังพยายามยื้อแย่งเขา แล้วเหตุใดสองแม่ลูกตระกูลกวนถึงกลับไม่รู้สึกรู้สา

เดิมทียังกังวลว่าเมื่อกวนซู่ฮั้วแต่งงานเงินเป๋ยโหวแล้วจะขัดขวางผลประโยชน์ของตนและของจ้าววังซู แต่ยามนี้จากความลังเลไม่แน่ใจเปลี่ยนเป็น

ขุนเคื่องไม่พอใจ รอจนทั้งสองคนเดินไปไกลแล้ว นางก็ถอดแขนของบิดา พลังกล่าวชมกวนชู่อี หลิวชื้อคอยช่วยพูดอยู่ข้างๆ และบอกตรงไปตรงมาว่าหลานสาวอายุมากแล้ว สมควรหานายหญิงมาเตรียมงานแต่งงานให้นาง จะได้ไม่ถูกคนดูแคลน หลานชายยังเล็กอยู่ ยังต้องหามารดามาคอยดูแลเอาใจใส่

จ้าวหลูหลิเห็นบุตรชายบุตรสาวเป็นดั่งแก้วตาดวงใจ กลัวว่าพวกเขาจะได้รับความไม่เป็นธรรม พอนึกถึงเรื่องงานแต่งงานของบุตรก็จำได้ว่าบุตรชายร้องไห้อวยากได้มารดา สุดท้ายก็หวั่นไหว

กวนเคี๊ยกวงมีชื่อเสียงบารมีในหมู่ปัญญาชนเป็นผู้ดูแลพิธีเช่นไหว้มหาปราชญ์ หลังจากลงเขากลับบ้านมักมีแขกมาเยี่ยมคารวะทุกวันและมีรถม้าทยอยมาไม่ขาดสาย นับตั้งแต่ “บังเอิญเจอ” หลิวชื้อและจ้าวฉุนชี่ ในใจของกวนชู่เอีก็บังเกิดลางสังหรณ์ไม่ดี ตอนแรกยังต่อต้านการแต่งงานอยู่บ้าง แต่ตอนนี้เปลี่ยนเป็นกระตือรือร้นอย่างผิดปกติ

เพราะยังหาคนที่เหมาะสมไม่ได้ จวนเจิ้นเปยโหวจึงได้ส่งแม่สื่อนำของขวัญมากมายมาเยื่อนถึงหน้าประตู แม้แต่หลิวชื้อก็มาอยู่หลายครั้ง เพื่อมาพูดแทนอดีตบุตรเขย โชคดีที่ตระกูลกวนไม่ชอบประจบหรือพึ่งพาผู้มีอิทธิพล บอกปฏิเสธไปโดยให้เหตุผลว่า “ฐานะไม่สมกัน” แม่สื่อกับหลิวชื้อพยายามโน้มน้าวแล้ว แต่ไม่เป็นผล จึงกลับไปด้วยความคับแค้นใจ ทำให้กวนชู่อีถอนหายใจด้วยความโล่งอก

ทว่าเรื่องยังไม่จบ เมื่อจ้าวฉุนชี่รู้ข่าวที่ถูกปฏิเสธการแต่งงานก็รู้สึกเสียใจ রাইให้โฮ พาน้องชายไปคุกเขาไม่ยอมลุกอยู่หน้าห้องหนังสือของบิดา นางตัดสินใจเลือกกวนชู่อีแล้ว ใครจะเกลี้ยกล่อมอย่างไรก็ไม่ฟัง และภายใต้การยุยงของนาง จ้าววังชู่ก็ยิ่งอยากจะได้มารดาที่อ่อนโยน จิตใจดี

จ้าวหลูหลิไม่เข้าใจว่ากวนชู่อีมีเสน่ห์อะไรถึงทำให้บุตรเฝ้าแต่คิดถึงมีรู้สึกในเมื่อถูกปฏิเสธแล้ว เขาก็ไม่ยกบิบบังคับ ทว่ากลับมีอาจด้านทานแหวดตาที่เต็มไปด้วยความกระตือรือร้นและผิตหวังเสียใจได้ แม้แต่เมื่อยหลิวชื้อยังกล่าวชื่นชมกวนชู่อีไม่ขาดปาก บอกว่ามอบหลานสองคนให้นางดูแลจะวางใจมากกว่า

มอบให้ผู้อื่น

เจ้าวุ่นหิลีละอายใจต่อ“ภรรยาที่เสียชีวิตไปแล้ว” คิดจะสั่งให้คนส่งจดหมายไปสอบถามความคิดเห็นของเย่เจิน นางกลับส่งคนนำความมาบอกเขาก่อนว่า ให้เห็นแก่บุตรชายบุตรสาวให้มาก ใคร่ครวญอยู่นาน สุดท้ายเจ้าวุ่นหิลีก็ตัดสินใจเข้าวังเพื่อขอราชโองการ มีปัญหาหลายอย่างที่มีอาจพูดได้ แม้สถาปนาแคว้นแล้ว เขาก็มีฐานะสูงส่ง แต่ก็ไร้อำนาจที่แท้จริง อีกทั้งน้อยครั้งจะสืบข่าวต่างๆ ในวัง ด้วยเหตุนี้จึงไม่รู้ว่ากวนซู่ฮี้เป็นคนที่ชั่วเชิงโจรพิงใจ และอีกไม่กี่วันจะต้องเข้าวัง มาเป็นพระสนม

เรื่องราวของหญิงสาวที่ได้รับโอกาสที่สวรรค์ประทานให้อีกครา
ชาติก่อน **“กวนซูอิ”** ยึดมั่นในคุณธรรม เมตตาธรรม และศีลธรรมจรรยา
มีความรู้อย่างถ่องแท้และกว้างขวาง
กลับถูก **ท้อห้ามสตรี** กด่งมจนชีวิตต้องเผชิญกับโศกนาฏกรรม
ชาตินี้ ไม่ว่าทุกอย่างที่อยู่ตรงหน้าจะจริงหรือเท็จ
หรือเป็นการสะทอนของคณด๋องวิญสงสาร
นางก็ยินดีจะแลกเปลี่ยนนับแต่บัดนี้!

นางไม่คิดแค้นผู้ใด ปราศรณาเพียงใช้ชีวิตอย่างสงบสุข
ในชาตินี้ผู้ใดจะคู่กับใคร ใครจะรักใคร ก็ยวอันใดกับนางด้วย

หมวดนวนิยาย

ออกแบบปก
ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล

วาดภาพปก
Jadeline

www.amarinbooks.com [@amarinbooks](https://www.facebook.com/amarinbooks) [f](https://www.facebook.com/amarinbooks) บ้านอรุณ

395 บาท

ISBN 978-616-18-2819-6

